

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.101/2022/26.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. év szeptember hó 13. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. február 9. napján kihirdetett 9.B.1540/2019/126. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottak társtettesként elkövetett rablás büntettének minősítésénél a (3) bekezdés b) pontját mellőzi.

Terhelt3 III. rendű vádlott a bűncselekményeket visszaesőként követte el.

A szabadságvesztés tartamát Terhelt1 I. rendű vádlott esetében 6 (hat) évre, Terhelt3 III. rendű vádlott tekintetében 7 (hét) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Terhelt1 I. rendű vádlott esetében az őrizet utolsó napja 2017. augusztus 3-a, az egyébként közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyelet kezdő napja 2017. november 5-e.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. rendű vádlott külön 348.144,- (háromszáznegyvennyolcezer-egyszáznegyvennégy) forintot, Terhelt3 III. rendű vádlott külön 290.939,- (kettőszázkilencvenezer-kilencszázharminckilenc) forintot, míg a vádlottak egyetemlegesen 690.795,- (hatszázkilencvenezer-hétszázkilencvenöt) forintot kötelesek az államnak megfizetni; 131.589,- (egyszázharmincegyezer-ötszáznyolcvankilenc) forint bűnügyi költséget a Magyar Állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Terhelt3 III. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a 2022. február 9. napjától a mai napig eltelt időt.

A másodfokú eljárás során felmerült 23.400,- (huszonháromezer-négyszáz) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) a 2022. február 9-én kihirdetett 9.B.1540/2019/126. számú ítéletében Terhelt1 I. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett rablás büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) és c) pont] és társtettesként elkövetett testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata].

[2] Halmazati büntetésül Terhelt1 I. rendű vádlottat 7 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[3] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg.

[4] A vádlott által 2017. augusztus 1-től 2017. november 4-ig előzetes fogva tartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította.

[5] Az ellene társtettesként elkövetett lopás vétsége [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont, bh) alpont] miatt emelt vád alól felmentette.

[6] Terhelt3 III. rendű vádlottat mint különös visszaesőt – halmazati büntetésül – 8 év 6 hónap szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[7] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg.

[8] Megállapította, hogy e vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, egyidejűleg a Fővárosi Bíróság 13.B.856/2006/12. számú ítéletében kiszabott szabadságvesztés végrehajtása kapcsán alkalmazott feltételes szabadságot megszüntette.

[9] A bűnjelként kezelt dolgok lefoglalását megszüntette, azokat részben megsemmisíteni, részben tanúl sértettnek kiadni rendelte.

[10] Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. rendű vádlottat 628.868,- forint, Terhelt3 III. rendű vádlottat 578.291,- forint megfizetésére kötelezte.

[11] Az ítélet ellen az ügyészség mindkét vádlott terhére, a kiszabott büntetések súlyosítása, terhelt1 I. rendű vádlott felmentés, a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan eltérő jogi minősítés, harmadlagosan enyhítés, Terhelt3 III. rendű vádlott védője felmentés érdekében, míg védenca indokolás nélkül jelentett be fellebbezést.

[12] Az ügyészség a fellebbezése írásban előterjesztett indokolásában kifejtette, hogy a kiszabott büntetések túlzottan enyhék, a büntetési célok elérésére alkalmatlanok, különös tekintettel arra, hogy a szabadságvesztések tartama a 10 éves középértéket nem éri el, sőt Terhelt1 I. rendű vádlott esetében meg sem közelíti.

[13] Rámutatott arra, hogy a vádlottak kitaró szándékkal, rendkívüli brutalitással bántalmazták a sértettet, tehát mindketten kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményeket valósítottak meg. Ezen túlmenően Terhelt3 III. rendű vádlott a cselekményt visszaesőként követte el, és ugyan a korábbi cselekménye kriminológiai értelemben hasonló a most elbírált cselekményéhez, különös visszaesőnek – a Kúria EBD 2019.B.18. számú döntésében foglaltakra figyelemmel – nem minősül.

[14] Mindezek okán az ügyészség Terhelt1 I. rendű vádlott esetében a középérték alatti, de ahhoz közelítő tartamú szabadságvesztés, míg Terhelt3 III. rendű vádlott tekintetében a középértéknek megfelelő szabadságvesztés kiszabását, illetőleg a közügyektől eltiltás arányos súlyosítását látta indokoltnak.

[15] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség (a továbbiakban: fellebbviteli ügyészség) a büntetőügy irataival együtt megküldött BF.189/2022/11. számú átiratában fenntartotta az ügyészség fellebbezését.

[16] A felmentésre irányuló fellebbezéseket alaptalannak értékelte, utalva arra, hogy azok a kizárólag a bizonyítékok felülmérlegelésére irányulnak, mivel a védők új tényeket nem állítottak, új bizonyítékokra nem hivatkoztak.

[17] Meglátása szerint a törvényszék a bizonyítást törvényesen folytatta le, az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó eljárási szabálysértést nem valósított meg, a vádlottak és a védők az eljárási jogukat korlátozás nélkül gyakorolhatták. A törvényszék döntött a védelem bizonyítási indítványairól, és ítélete indokolásában számot adott arról is, hogy az egyes indítványokat milyen megfontolásból utasította el; az ebben foglaltakkal a fellebbviteli ügyészség egyetértett.

[18] Kiemelte azt is, hogy a törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, az összes lehetséges és rendelkezésre álló bizonyítékokat beszerezte, megvizsgálta, majd azokat egyenként és összességében értékelte. Indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelő, bizonyíték-értékelő tevékenysége logikus és követhető. Az ítéletben megállapított tényállás felderített, irathű, hiánytalan és helyes ténybeli következtetéseken alapul, tehát az ítélet megalapozott. Ebből is következően a felmentést célzó fellebbezések – figyelemmel a felülmérlegelés tilalmára – eredményre nem vezethetnek, ugyanis a vádlottak felmentésére csak eltérő tényállás megállapítása esetén lenne lehetőség.

[19] A törvényszék okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére, a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

[20] A fellebbviteli ügyészség sem értett egyet Terhelt3 III. rendű vádlott különös visszaesői minőségének megállapításával. Utalt arra, hogy a törvényszék által is felhívott EBD 2019.B.18. számú bírói döntésben foglaltak szerint 1994. március 25-én hatályát veszítette a Legfelsőbb Bíróság 14. számú Irányelve, amelynek IV. része a különös visszaesés szempontjából hasonló jellegűnek tekintendő bűncselekményekről adott eligazítást. A jelenlegi szabályozás értelmében a Btk. különös részi törvényi tényállásai között található értelmező rendelkezések taxatív módon határozzák meg a különös visszaesés szempontjából hasonló jellegű bűncselekmények körét, és ebben a felsőbbbíróságok gyakorlata is egységes (Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.128/2018/15., 1.Bf.107/2018/22., 2.Bf.86/2009/11., Szegedi Ítéltábla Bf.I.485/2017/20., Debreceni Ítéltábla Bf.I.501/2009/3., Bf.I.488/2009/35. számú határozata).

[21] Az átirat szerint a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartama enyhe, a középértéktől ilyen nagyságrendben történt eltérés nem egyeztethető össze a büntetési célokkal és a büntetéskiszabási elvekkel. A szabadságvesztések mértéke nem tükrözi a megfelelően a bűnösségi körülményeket, a vagyoni elleni erőszakos bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyát, a vádlottak társadalomra veszélyességét.

[22] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket hiányosan tárta fel, másrészt nem a valós súlyuknak megfelelően értékelte, így az alanyi és a tárgyi körülmények felülvizsgálatra szorulnak.

[23] A társas elkövetés súlyosító körülményként nem vehető figyelembe, mivel az – a csoportos elkövetés, mint minősítő körülmény megállapítása okán – a kétszeres értékelés tilalmába ütközik.

[24] A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. számú Büntető Kollégiumi véleményben (a továbbiakban: 56.BKv.) foglaltak szerint a büntetlen előélet enyhítő körülmény, kivéve, ha az elkövető fiatal felnőtt korú. Figyelemmel arra, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott az elkövetéskor 21 éves volt, javára a büntetlen előélet nem értékelhető.

[25] Ugyancsak az 56.BKv. alapján Terhelt1 I. rendű vádlott terhére értékelendő a cselekménynek önhibából eredő ittas állapotban történt elkövetése is.

[26] E vádlott esetében a bűncselekményben betöltött kezdeményező szerepnek a belső arányosság szempontjából is jelentősége van.

[27] Mindkét vádlott tekintetében súlyosító tényező a kitartó és gátlástalan elkövetési mód. A vádlottak számbeli és fizikai erőfölényüket kihasználva, az ágyban fekvő és ily módon helyzetileg is kiszolgáltatott sértettet bántalmazták.

[28] A fellebbviteli ügyészség további súlyosító tényezőként jelölte meg a bűncselekménynek a sértettet érintő, a testi sérülésen túlmutató következményeit. A cselekmény miatti traumatizáltság és szorongás jelei a sértettnél a nyomozás során és a bírósági eljárásban is tetten érhetők voltak, ezért is minősítette a törvényszék – helyesen – a sértettet különleges bánásmódot igénylő személynek.

[29] Terhelt3 III. rendű vádlott tekintetében azt hangsúlyozta, hogy e vádlott büntetett előéletű, a terhére megállapított bűncselekményeket visszaesőként, feltételes szabadság hatálya alatt valósította meg, továbbá vele szemben garázdaság vétsége miatt büntetőeljárás volt folyamatban. E tényekből a vádlott fokozott társadalomra veszélyességére lehet következtetést levonni, így előélete kiemelt nyomatókkal bír.

[30] Indítványozta, hogy az ítéltábla mindkét vádlott tekintetében a szabadságvesztést a középértékhez közelebb álló tartamban állapítsa meg, a közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, továbbá a bűncselekményt haszonszerzés céljából elkövető, saját jövedelemmel rendelkező vádlottakat – a Btk. 50. § (2) bekezdésének kötelező rendelkezése folytán – ítélje pénzbüntetésre.

[31] Úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része Terhelt1 I. rendű vádlott esetében helytelenül tartalmazza az előzetes fogva tartásra vonatkozó adatokat, mivel a terhelt ugyanazon a napon nem állhat egyidejűleg két kényszerintézkedés hatálya alatt, ilyen esetben értelemszerűen a súlyosabb kényszerintézkedést kell az adott napra megjelölni. Ennek megfelelően e vádlott 2017. augusztus 1-től 2017. augusztus 3-ig őrizetben, 2017. augusztus 4-től 2017. november 4-ig letartóztatásban volt, 2017. november 5-től 2017. október 22-ig bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt.

[32] Kifogásolta a bűnügyi költségről hozott rendelkezést is, mivel a törvényszék a vádlottak vonatkozásában el nem különíthető tételeket fele-fele arányban osztotta meg a vádlottak között, ahelyett, hogy a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 574. § (4) bekezdés második mondata alapján egyetemleges kötelezést alkalmazott volna.

[33] Összegezve, a fellebbviteli ügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla

- Terhelt1 I. rendű vádlott előzetes fogva tartására vonatkozó adatokat pontosítsa,

- állapítsa meg, hogy Terhelt3 III. rendű vádlott a bűncselekményeket visszaesőként valósította meg,
- a büntetéskiszabási körülményeket egészítse ki,
- a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát mindkét vádlott tekintetében jelentősen súlyosítsa,
- a vádlottakat ítélje pénzbüntetésre is,
- a bűnügyi költség vádlottanként el nem különíthető része vonatkozásában a vádlottakat egyetemlegesen kötelezze annak viselésére,
- egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[34] Terhelt1 I. rendű vádlott kirendelt védője fellebbezése írásos indokolásában – az ítélet kihirdetése után bejelentett jogorvoslati nyilatkozatát fenntartva, illetőleg részben pontosítva – indítványozta

- elsődlegesen a vádlott felmentését mindkét bűncselekmény tekintetében,
- másodlagosan a cselekménynek – rablás büntette helyett – csoportosan elkövetett önbíráskodás büntettként történő minősítését,
- harmadlagosan a szabadságvesztés tartamának jelentős mérséklését.

[35] A védő a felmentést célzó fellebbezése körében előadta, hogy az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjában írt okból részlegesen megalapozatlan, mivel a törvényszék a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Ez annak eredménye, hogy a törvényszék mérlegelése rendkívül módon egyoldalú, illetőleg következtetései nem alkotnak zárt logikai láncot.

[36] Meglátása szerint a törvényszék kiemelkedő jelentőséget tulajdonított tanúl sértettnek az eljárás kezdeti szakaszában tett vallomásainak, azokat fogadta el a megállapított tényállás alapjaként, ugyanakkor nem volt tekintettel arra, hogy a sértett az első kihallgatásán nem számolt be azokról előzményekről, amelyeket a hatóság az eljárás későbbi adatai alapján megismert, illetve utóbb az ítéleti tényállásban is rögzített. A sértett kezdeti vallomásaiban életszerűtlenül és ellentmondásosan nyilatkozott arról, hogy a bántalmazás után kimehetett a mosdóra mosakodni, mégsem kért segítséget, inkább visszatért a szobába aludni. Ez viszont kifejezetten cáfolja azt az állítását, miszerint csak a következő napon tudott kimenni a szobájából és segítséget kérni. A sértett – állítása szerint – az eszméletvesztése után észlelte a mobiltelefonja eltűnését, ehhez képest utóbb előkerült, a mobiltelefon Terhelt1 I. rendű vádlott részére történt értékesítéséről készített és a sértett által aláírt papír (a továbbiakban – az egyértelműbb meghatározása érdekében – „adásvételi szerződés”), amely viszont azt

támasztja alá, hogy a készülék átadásakor igenis éber állapotban volt. Márpedig, amennyiben a törvényszék a sértettnek az eljárás kezdeti szakaszában tett vallomásait fogadta el, akkor a mobiltelefon megszerzésére vonatkozóan mellőzni kell a tényállásban írt megállapításokat.

[37] Figyelmen kívül hagyta a törvényszék azt is, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok cáfolják a sértettnek azt a nyilatkozatát, miszerint a nyomozás során a vádlottak SMS-ben fenyegették, és ezt ő jelezte az ügy előadójának. Ilyen tartalmú bejelentés rögzítésének elmulasztásával kötelezettségszegést valósított volna meg tanú9 rendőr, aki a nyomozás során minden adatot igyekezett összegyűjteni, így életszerűtlen volna, ha éppen az eljárás alatti fenyegetésekre vonatkozó bejelentést nem rögzíti.

[38] A védő álláspontja szerint a sértett vallomásaiban észlelt problémákat a törvényszék – a szakvéleményre hivatkozva – azzal próbálta feloldani, hogy a sértett emlékezete gyakran kihagy, állapota időközben rosszabbodott, rövidtávú emlékezési képessége enyhén sérült. Ez azonban nem ad magyarázatot a szoba elhagyásának lehetőségével és a mobiltelefon hiányának utólagos észlelésével kapcsolatban feltárt ellentmondásokra. A szakvélemény szerint a sértett gyógyszerfüggő, egyben paranoid attitűdökkel rendelkezik, ennek tükrében érdekes körülmény, hogy az eljárás későbbi szakaszában egyre több plusz körülményről számolt be, és jelentős tények tekintetében a korábbiaktól eltérően.

[39] Kifogásolta a védő azt is, hogy a törvényszék szükséztlenül ismertette a kihallgatott tanúk vallomását, különösen tanú2 esetében, aki a nyomozás során akként nyilatkozott, hogy a sértett rendszeresen kannás bort ivott gyógyszerre, egyszer detoxikálóba is el kellett vinni. Ráadásul a sértettet többször kellett áthelyezni más szobába, mivel arra panaszkodott, hogy ellopták a mobiltelefonját, esetleg a pénzét, ám erre bizonyítékai soha nem voltak.

[40] Ilyen hiányosságok és ellentmondások mellett elfogadhatatlannak tartotta, hogy a törvényszék a sértetti vallomást – annak folyamatos módosítása, változtatása ellenére – hitelesnek tekintette, és arra tényállást alapított.

[41] Másodlagos, a cselekmény minősítésének megváltoztatását célzó indítványa körében a védő rámutatott arra, hogy az ítéleti tényállás szerint terhelt I. rendű vádlott a tőle ellopott 10.000,- forintért cserébe kérte a mobiltelefont, amelyet a sértett megtagadott, és emiatt alakult ki szóváltás, illetőleg következtek be az ütések. Tehát kifejezett a tényállás teremt alapot a cselekmény önbíráskodás büntetteként történő minősítésére. Terhelt I. rendű vádlott jóhiszeműen feltételezte, illetve következtetett arra, hogy kizárólag a sértett tulajdoníthatta el a pénzét (miként ugyanilyen konklúzióra jutott a sértett is a hajvágó gépek kapcsán). Semmilyen bizonyíték nem cáfolja, hogy a védelem a sértettel szembeni igényét valóban jogszerűnek vélhette, még ha e tekintetben tévedésben is volt. Terhelti nyilatkozatok és okiratok igazolják, hogy a felek között előző nap már konfliktus alakult ki, rendőrt kellett hívni, és a rendőri jelentés szerint Terhelt I. rendű vádlott meg volt győződve arról, hogy a sértett tulajdonította el a pénzét. Ezen felül védelem még azt látta, hogy a rendőrök elviszik a sértettet, azt nyilván nem tudhatta, hogy ezt milyen okból teszik.

[42] A védelem nem értett egyet a felfegyverkezve elkövetés mint minősítő körülmény megállapításával. Kérte figyelembe venni, hogy az ítéleti tényállás szerint a sértett az eszméletvesztése alatt szenvedte el jobb keze sérülését, de az nem szerepel a tényállásban,

hogy a vágást milyen eszköz okozta. Az ítélet indokolási részében ugyan rögzítésre került, hogy a vágás késtől származik, azonban kést a bizonyítási eljárás során nem sikerült felkutatni, és az igazságügyi orvosszakértő sem tudott konkrét elkövetési eszközt megjelölni, csupán azt zárta ki, hogy ajtó vagy kulcs okozta a sérülést. A szakértő metszett vagy vágott sérülést állapított meg, amely akár keletkezhetett kés által is, ez azonban nem jelenti azt, hogy egyéb eszköztől vagy keletkezési mechanizmustól nem származhatott a sérülés. Az ítéleti tényállás egy vajazókésről tesz említést, azonban a törvényszék ezt nem hozta összefüggésbe a vágott sérüléssel. A törvényszék nyitva hagyta a sérülés elszenvedése során használt kés jellegét, sorsát, eredetét, maga a sértett sem számolt be – a rendszerint az étkezésnél használt, a cselekmény idején Terheltl I. rendű vádlott teste mellett „lógatott” vajazókésen kívül – további késről. A sértett által hivatkozott vajazókés vágott, metszett sérülés okozására nyilvánvalóan nem alkalmas, tehát nem minősül olyan szűrő-, vágó- vagy ütő eszköznek, amely élet kioltására objektíve alkalmas lenne. Ennek ellenére jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlottak kést használtak a sértett akarátának megtörésére az erőszak alkalmazása során. Márpedig a felfegyverkezve elkövetés megállapításához szükséges lenne az is, hogy az elkövető az eszközt az ellenállás megakadályozása vagy leküzdése érdekében tartsa magánál; erre bizonyíték Terheltl I. rendű vádlott tekintetében, illetőleg a vajazókés kapcsán nem merült fel. Mindezek miatt a törvényszék tévedett, amikor a rablást felfegyverkezve elkövettként minősítette, és az előbbieken előadottak az önbíráskodás minősített esetére is irányadók.

[43] Ezért a védő indítványozta, hogy az ítéltábla a cselekményt minősítse csoportosan elkövetett önbíráskodás büntettének.

[44] A harmadlagos, a büntetés enyhítését célzó fellebbezése kapcsán arra hivatkozott, hogy a törvényszék hiányosan sorolta fel a büntetéskiszabási körülményeket, illetőleg amelyeket feltárt, azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Az enyhítő körülmények túlsúlya okán az ügyészség súlyosítást célzó fellebbezését alaptalannak minősítette.

[45] Leszögezte, hogy a cselekmény enyhébb minősülése eleve a büntetés jelentős enyhítését indokolja, ugyanis – az önbíráskodása büntettének megállapítása és a felfegyverkezve elkövetés mellőzése esetén – csökken a büntetési tételkeret és a súlyosító körülmények száma.

[46] A védenccé büntetlen előéletét nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni, miként azt is, hogy újabb büntetőeljárás nem indult a vádlott ellen.

[47] Kérte figyelembe venni, hogy a vádlott rendezett egzisztenciális körülmények között él, bejelentett munkahelye és az ehhez szükséges képzettsége van, valamint egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

[48] További enyhítő tényezőként hivatkozott a részbeni beismerő vallomásra és az időmúlásra, különös tekintettel az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt időtartamra is.

[49] A védő nem értett egyet a fellebbviteli ügyészséggel a tekintetben, hogy súlyosító körülményként értékelendő a sértett traumatizáltsága, szorongása, ugyanis a szakértők

nyilatkozata szerint a szorongás és paranoid attitűd a sértett személyiségéből fakadó állapot, ami nem a bűncselekménnyel áll összefüggésben, a szakértők súlyos egészségromlást nem is tudtak megállapítani.

[50] Még a cselekmény rablásként történő minősítése esetén sem látott okot a kitartó és gátlástalan elkövetés megállapítására, utalva arra, hogy ezek a rablási cselekményekkel rendszerint együtt járó magatartások, elkövetési módok.

[51] E körülményekre tekintettel a védő indítványozta a szabadságvesztés tartamának jelentős mérséklését.

[52] Terhelt3 III. rendű vádlott a 2022. március 16-án, 2022. március 22-én és 2022. augusztus 23-án előterjesztett beadványaiban indokolta meg a felmentést célzó fellebbezését.

[53] Megítélése szerint a nyomozás során törvénysértések történtek, az elsőfokú bíróság törvényes vád hiányában járt el, a bizonyítás felületes és koncepciózus volt, a védelem szinte összes bizonyítási indítványát elutasította, ennek eredményeként az elsőfokú ítélet kizárólag tanú sértett hazugságain és a szabálytalanul elvégzett írásszakértői vizsgálat alapján készült szakvélemény téves megállapításain alapul.

[54] Hivatkozott az eljáró bíró elfogultságára is, azzal érvelve, hogy a törvényszék az ítélet indokolásában a védelem bizonyítékait felületesen kezelte, a tényállásban a cselekmény elkövetésének lehetséges időpontja és a korábbi elítélésével kapcsolatos határozat felmutatása tekintetében a valóságot torzító megállapításokat tett, továbbá az előéleti adatai között folyamatban lévő büntetőeljárásként jelölte meg a 2015-ben befejezett büntetőügyet. Ezen túlmenően az elsőfokú ítélet kihirdetése után a letartóztatását kizárólag a védekezési jogának korlátozása céljából rendelték el, dacára annak, hogy kényszerintézkedés alkalmazása nélkül valamennyi rendőrségi kihallgatáson, bírósági tárgyaláson és szakértői vizsgálaton megjelent. Ráadásul a törvényszék – az ügyészségi vádiratban indítványozott büntetéshez képest – rövidebb tartamú szabadságvesztést szabott ki, és vádlott-társa, Terhelt1 I. rendű vádlott másodfokon szabadlábon védekezhett.

[55] A vádlott kérte figyelembe venni, hogy az ügyben egyedülként tett objektív, megdönthetetlen bizonyítékokkal alátámasztott vallomást.

[56] A történeti tényállást azzal támadta, hogy a bántalmazásra – a vádlott-társai és a sértett vallomásaiban, valamint a rendőri jelentésben foglaltak szerint – 22:30 óra és 23 óra közötti időben került sor, márpedig ekkor ő még bizonyítottan nem tartózkodott a szállón, így tehát a cselekmény elkövetése és a hajnali 2 óra körül történt hazaérkezése között legalább három óra telt el. Amennyiben a sértett valóban 23:15 órakor ért haza a Budapesti X. kerületi Rendőrkapitányságról, és a bántalmazás – miként azt a sértett vallotta – nagyjából egy órán keresztül tartott, akkor tanú8 és név3 vallomásai, illetőleg a csatolt fotók alapján az állapítható meg, hogy a bántalmazás befejezésekor, 0:30 órakor még Zuglóban a tetoválás kontúrjait végezte, és kb. egy óra tizenöt perccel később érkezett vissza a szállóra. Azt a tényt, miszerint nem volt jelen a vád tárgyát képező cselekménynél, Terhelt2 is alátámasztotta az első gyanúsított kihallgatásakor, csak utóbb Terhelt1 I. rendű vádlottal tartott

szembesítésen vált bizonytanná, és ekkor már lehetségesnek tartotta, hogy ott volt szobában. Tisztázatlan maradt, hogy a kényszerintézkedés alatt álló Terhelt2t kik és milyen módszerrel bírták rá a vallomása megváltoztatására, figyelemmel arra, hogy – a „befolyás” megszűnését követően – ismét azt nyilatkozta (több alkalommal), hogy ő nem volt velük a szobában. Terhelt1 I. rendű vádlottnak az első kihallgatáson és a szembesítésen tett vallomásai között is ellentétek vannak, ennek okának feltárása ugyancsak elmaradt.

[57] Kifogásolta azt is, hogy a törvényszék nem vizsgálta, nem értékelte a sértett mobiltelefonja híváslistáinak adatait, noha azok az elkövetési idő megállapítása szempontjából meghatározó jelentőségűek. A híváslista szerint a sértett 23:29, 23:31 órakor hívásokat kezdeményezett a Budapesti X. kerületi Rendőrkapitányság felé, ebből az következik, hogy ekkor már folyamatban volt az érintettek közötti vita, amelyet a sértett a rendőrség bevonásával kívánt megoldani. Ez viszont cáfolja azt a ténymegállapítást is, hogy a bűncselekmény kezdő időpontja 23:45 óra. A tényállásban írt befejező időpontot, a hajnali 5 órát is kétségesnek tartja, mivel erre vonatkozóan az ügyiratokban egyetlen adat sem található; továbbá 1:49 órakor a Jászberényi úti adótornyon keresztül forgalmazott telefonhívás már Terhelt1 I. rendű vádlotthoz köthető ugyanúgy, mint a további 3:18 és 3:22 óra között a Körösi Csoma Sándor úti adótornyon keresztül, a 3:29 és 3:31 óra között az Előd utcai adótornyon keresztül, valamint 4:56 órakor ismét a Jászberényi úti adótornyon keresztül forgalmazott hívások. Márpedig, ha a sértett mobiltelefonja 1:49 órakor már Terhelt1 I. rendű vádlott birtokában volt, akkor kizárható, hogy a cselekményekre a törvényszék által megállapított időkeretben került sor.

[58] A törvényszék bizonyíték-értékelési tevékenysége kapcsán azt emelte ki, hogy a sértett az eljárás során valótlan tartalmú vallomásokot tett, ezáltal a hamis vád, a hamis tanúzás és a hatóság félrevezetése bűncselekményeket is megvalósította. E vallomások nem csupán következetlenek voltak, de a sértett egyes nyilatkozatai még csak hasonló tartalmúnak sem minősíthetők. Következmények nélkül hazudozhatott, ennek a tárgyaláson hangot is adott („bármit mondhat ő is”), sőt odáig merészkedett, hogy Terhelt2 vádlottat már emberölés kísérletével vádolta.

[59] A vádhatóság és a törvényszék feltételezéseit – a sértett „meséin” kívül – egyéb bizonyítékok nem támasztották alá, sőt kifejezetten cáfolták. A törvényszék nem foglalkozott a sértett manipulatív személyiségével, ráadásul a sértett vallomásait a szakértők is élményszerűnek találták, dacára annak, hogy azok következetlenek voltak, illetőleg a sértett – a korábbi pszichiátriai iratok szerint – céljai elérése érdekében eljuttassa az áldozat szerepét. A sértett agresszivitásra hajlamos személyisége nyilvánult meg abban, hogy indulatosan hazugnak és rafináltnak nevezték a vádlottak védőit, amikor azok szembesítették a hazugságaival.

[60] Terhelt3 III. rendű vádlott utalt arra is, hogy a balkezes sértett – a jobb kezén keletkezett sérülésre hivatkozva – nem tudta aláírni a kórházi papírokat, noha a kézsérülése nem akadályozta a szoba ajtajának felfeszítésében. Egyébként az ajtó nem is lehetett kívülről rázárva, mivel a szemlén készült fénykép szerint a kulcs az ajtó belső zárjában volt.

[61] Kiemelte a sértett vallomásának azt a részét, amely szerint egyáltalán nem fogyaszt alkoholt (sőt soha nem is fogyasztott), amely állítását a korábbi orvosi iratok, szakértő3

igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye, illetőleg szinte valamennyi tanú, de különösen tanú2 cáfolták. tanú9 rendőr a bíróságon nem tudott arra válaszolni, hogy a tanúként történt kihallgatás során a sértett ittas állapotban volt-e, majd – ugyan egyetlen orvosi dokumentum sem tartalmazott a sértett cukorbetegségével kapcsolatos adatot – arra hivatkozott, hogy akár a cukorbetegség is okozhat alkoholszagot.

[62] Meglátása szerint a sértett „vaskos hazugságainak” egyike azon állítása, hogy a vádlottak a büntetőeljárás alatt telefonos üzenetekben fenyegették meg, és ezeket az SMS-eket meg is mutatta a kihallgatást végző tanú9nak, aki lejegyzetelte. E tényt utóbb a rendőrtanú tagadta, ráadásul az állítólagos telefonos üzenetek olyan telefonszámra érkeztek, amelyekről a vádlottaknak nem is lehetett tudomásuk (a sértett által is elismerten az esetet követően megszerzett új mobiltelefonjának más hívószáma volt). Az a sértetti feltételezés, miszerint a vádlottak tudakozón keresztül is megszerezhették új telefonszámát, figyelmen kívül hagyja azt a körülményt, hogy a fogvatartottként nem volt olyan telefonjuk, amellyel a tudakozót hívhatták volna, illetve telefonos üzenetet küldhettek volna.

[63] Elgondolkodtatónak minősítette azt a körülményt, hogy a sértett soha nem ismerte fel őt sem fényképről, sem a személyes felismerésre bemutatáson, viszont a harmadik elkövetőt egy ízben tanú4 portásban ismerte fel. Ráadásul a sértett által adott személyleírásnak ő nem felel meg, ugyanis a haja nem szőke, nem göndör, és az elkövetés idején körszakálla is volt. Az ügyészség és a törvényszék nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy egy ilyen súlyú bántalmazás elszenvedője egy életre nem felejtene az elkövető kinézetét (miként Terhelt1 I. rendű vádlottat a sértett nem is felejtette el). Hozzátette, hogy tanú4 és tanú10 sem emlékezett rá az időmúlás miatt, ezért kellett volna a felismerésre bemutatást közvetlenül az eset után, és nem három és fél évvel később fogatosítani.

[64] A rendőrségi leltárt nem tartotta alkalmasnak annak alátámasztására, hogy a bántalmazás során a sértettől 2.000 forintot tulajdonítottak el, ugyanis a sértett aznap este – tanú2 portás vallomása szerint – ittasan érkezett haza, márpedig az alkoholra a korábban nála lévő 2.000 forintból költenie kellett. Egyébiránt tanú2 elmondása szerint a sértett többször állította, hogy meglopták őt, és ilyen esetekben mindig 2-3.000 forintról beszélt. Sőt, még akkor is arra hivatkozott, hogy a szobatársai bűncselekményt valósította meg a sérelmére, amikor azok dolgozni mentek, így a sértett egyedül volt a szobában. A portás szerint a szállón belül az állandó konfliktusai miatt gyakran kellett őt költöztetni, tehát valótan a sértettnek az a nyilatkozata, hogy a szállón tartózkodása alatt mindössze két szobában lakott. Jelentősége van annak is, hogy a 22 éves rendőrnagyozói múlttal rendelkező tanú2 a tárgyaláson szavahihetetlen emberként írta le a sértettet.

[65] Sérelmezte, hogy az ügyészség tényként kezelte a sértettnek a tárgyaláson tett vallomását, miszerint a keze védekezés közben sérült meg, amikor Terhelt2 szíven akarta szúrni. Ezt az állítást a törvényszék annak ellenére fogadta el, hogy a sértett az eljárás korábbi szakaszában nem tudott magyarázatot adni kézsérülésére, illetőleg amennyiben az valóban védekezéstől származott, akkor a szúrás nyilván nem a gyengébb jobbkezevel hárította volna el.

[66] Az ügyészség és a törvényszék nem foglalkozott azzal, hogy a mentők kiérkezésekor a sértett keze már be volt kötve, amely tény a helyszínre érkező tanú12

mentőápoló jelentése is megerősített. Fenntartotta, hogy a sértett kezét ő kötötte be a Terhelt I. rendű vádlott ágyneműhuzatából vagy lepedőjéből letépett gyolccsal, amely tényt alátámasztanak a szemlén és a sértett kezéről készült fényképek. A sérülés keletkezésének körülményeire a vádlott-társai és a sértett nem emlékeztek, ez azt bizonyítja, hogy mindannyian erős alkoholos befolyásoltság alatt álltak. A sértett párnáján volt a legtöbb vér, tehát az ellátását megelőzően hosszabb ideig kellett nyugalmi helyzetben lennie. A padlón azért voltak cseppformában, el nem kenődött, lábnyomot nem tartalmazó vérnyomok, illetőleg a portás azért találhatott friss vérnyomokat, mert a sértett feltéphette a kötést, és ezzel újabb vérzést indíthatott el (ez megállapíthatatlanná tette a sérülés keletkezésének időpontját). Mindez megdönti azt az ügyészégi teóriát, miszerint a sértett kezének sérülése védekezés közben keletkezett, ugyanis ebben az esetben nem a párnán lett volna a sok vér.

[67] A törvényszék tényként fogadta el, hogy ő a sértettnek felmutatott egy bírósági határozatot, amelyben az állt, hogy kilenc évet kapott; tette ezt annak ellenére, hogy a sértettnek ezzel kapcsolatban következtelen nyilatkozatai voltak (rendőrségi papír kábítószerrel visszaélés miatti körözésről / bírósági papír arról, hogy kilenc évet kell letöltenie / bírósági határozat, amely szerint kilenc év börtönt kapott). Hangsúlyozta, hogy őt a rendőrség soha nem körözte kábítószerrel visszaélés miatt, korábbi ítéletében tizenkét év, fegyház végrehajtási fokozatú szabadságvesztést szabtak ki vele szemben (nem kilenc év börtönt). Másrészt ilyen tartalmú okiratokkal nem rendelkezett, de ha mégis lett volna nála, nem azzal ment volna tetoválást készíteni, illetve nem mutogatta volna egy bűncselekmény elkövetése során. Továbbá a sértettnek – ha valóban elé tárt egy papírt – a nevét is le kellett volna olvasnia. A sértett a tárgyaláson elismerte, hogy a becenév nevét a rendőröktől hallotta, így az egyéb információkat is a rendőrségtől kaphatta, csak azokat nem tudta megjegyezni.

[68] Kiemelte, hogy kilenc év letöltése után, feltételes hatálya alatt állva került abba a helyzetbe, hogy az éppen magához térő, erősen vérző kezű sértett azt hitte róla, hogy ő is bántalmazni akarja. Nem hagyhatta őt ellátás nélkül, mielőtt a lehető leggyorsabban kihátrál ebből a szituációból. Az a bűncselekmény, amelyért korábban elítélték más megvilágításba helyezte számára az életet, azóta – amennyiben módjában áll – segít embertársainak, így történt ez már többször is a munkahelyén. Nem akart segítségnyújtás elmulasztása miatt börtönbe kerülni, ezért mondta a sértettnek, hogy kilenc évet már letöltött, és nem akar még félétet ülni. Ezt a kilenc évet a sértett megjegyezte, ami azt igazolja, hogy „valamilyen szinten” magánál volt, de mégsem volt olyan állapotban, hogy a valósághű tényeken alapuló vallomást tegyen, mivel az eljárás során e körben képzelgéseit hosszú sorát adta elő (például azt, hogy őt kábítószer miatt körözi a rendőrség), és lényegében ezzel hamis vádat vagy hamis tanúzást is megvalósíthatott.

[69] Kifogásolta, hogy az ügyészség a cselekmény során való jelenlétét igazoló objektív bizonyítékként hivatkozott az írásszakértői véleményre, amelynek hiányos és téves megállapításait már az eljárás során is kifogásolta. Az írásszakértői vélemény a szakmai előírások megsértésével, szabálytalanul lett elkészítve, ugyanis – a védelem indítványai ellenére – a sértett spontán (azaz nem összehasonlítás céljára készült) írásmintáinak a vizsgálatára nem került sor, noha a sértettnek számos, kézzel írt vallomása állt rendelkezésre. Az írásszakértő annak ellenére állította a bírósági tárgyaláson, hogy a sértett az aláírás készítésekor írómozgását befolyásoló körülmény hatása alatt állt, hogy a korábban készült szakvéleményében a kényszer, fenyegetés vagy egyéb befolyásoló körülmény hatása alatti aláírást nem tudta megállapítani. Elfogadhatatlannak nevezte azt a szakértői érvelést, amely szerint a komplex írást kell vizsgálni, és nem a betűket önmagukban. A betűk külön

vizsgálata igenis elengedhetetlen, márpedig annak megtörténte esetén egyértelművé vált volna, hogy az okiraton az „sz” betű, így a „szig” rövidítés tőle nem származhat. Továbbá nem állja meg a helyét az a szakértői állítás, amely szerint az ő vonatkozásában 2,5 oldalnyi írásmintát vizsgált, ugyanis 4 oldal terjedelmű írásmintát bocsátott a szakértői vizsgálathoz rendelkezésre. Mindezek okán indítványozta az írásszakértői véleménynek a bizonyítékok köréből történő kirekesztését.

[70] Álláspontja szerint a kérdéses „adásvételi szerződés” az alapvető formai és tartalmi követelményeknek sem felel meg: nem tartalmazza a mobiltelefon beazonosításához szükséges adatokat (a készülék márkája, színe, IMEI száma), az okirat keletkezésének időpontját; ezért annak a bizonyítékok köréből való kirekesztését kérte. E papír még az sem támasztja alá, hogy a sértett Vodafone-os mobiltelefonjáról van szó. A sértett hónapokkal később, 2018. március 20-án, egy agyműtét után – valószínűleg a rendőrök tanácsára – tett nyilatkozata szerint az okirat a bántalmazás idején keletkezett, ennek viszont ellentmond, hogy azon vérszenyveződés nem volt. Másrészt életszerűtlen, hogy amikor valakit éppen az értékei megszerzése érdekében bántalmaznak, előveszi a személyazonosító okmányait, és ezzel hitelesíti a kikényszerített szerződést. Ez inkább arra utalhat, hogy az okirat napokkal korábban készülhetett, miként erről Terhelt2 is beszámolt. Fenntartotta, hogy a kérdéses okirat készítésében nem működött közre, azt egyébként olyan primitív írománynak tartja, amelyhez komoly összegért sem adta volna a nevét.

[71] Mindebből azt a következtetést vont le, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott nem tulajdonította el a mobiltelefont, ugyanis azt az „adásvételi szerződés” szerint a sértett eladta neki. Tehát a cselekmény rablásként történt minősítése téves, vádlott-társa jogszerűen kérte a mobiltelefon átadását. A tulajdonjog az aláírás időpontjában átruházásra került Terhelt1 I. rendű vádlottra, így amikor a készüléket a sértett nem adta át, sikkasztást követett el.

[72] Terhelt3 III. rendű vádlott sérelmezte, hogy az eljárás során a szálló biztonsági kamerái által rögzített felvételek nem kerültek beszerzésre, noha azok igazolták volna, hogy a cselekmény elkövetése idején ki, mikor és kivel érkezett a szállóra, illetve mikor távozott.

[73] Továbbá a helyszínen végzett szemle során törvénysértések történtek, mivel a helyszínelők nem dokumentálták a sértett szekrényének felnyitását és az abban talált dolgokat (amelyek tárgyi bizonyítékot képeznek). A sértett szekrénye a szemlén készült 41. számú fényképen zárt, míg az 50. számú fényképen nyitott állapotban látható, és tanú9 kérdésére a sértett azt mondta, hogy a szekrényt nem tudta kinyitni, így csak a rendőrök nyithatták ki. Ennek azért van kiemelt jelentősége, mert ez igazolhatta volna azt, hogy valóban eltulajdonították a hajvágóit, vagy a sértett csupán mondvacsinált okból kötött bele Terhelt1 I. rendű vádlottba.

[74] A testi épség elleni bűncselekmény kapcsán arra hivatkozott, hogy kétszer csakugyan megpofozta a sértettek annak ellenőrzése érdekében, hogy eszméletlen vagy „alkoholmámorban” alszik, ez azonban nem volt alkalmas sérülés, különösen nem életveszélyes sérülés okozására.

[75] Terhelt3 III. rendű vádlott meghatalmazott védője a fellebbezése írásos indokolásában az elsőfokú ítéletet a Be. 592. § (2) bekezdés b), c) és d) pontjaiban írt okokból

részben megalapozatlannak minősítette, mivel a megállapított tényállás részben felderítetlen, ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, valamint a törvényszék a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Ezen túlmenően a törvényszék csak részben tett eleget indokolási kötelezettségének.

[76] Előadta, hogy a terhelti és sértetti oldalon rendelkezésre álló nyilatkozatok – Terhelt3 III. rendű vádlott vallomása kivételével – nem értékelhetők koherensnek és konzekvensnek.

[77] Támadta az írásszakértői szakvéleményt, arra hivatkozva, hogy a szakértő a „szig.” rövidítés írását nyilvánvalóan tévesen tulajdonította védencének, márpedig ez alapján kérdőjelezi meg a szakvélemény helyességét. Egyébként is ellentmondásosnak és életszerűtlennek tartja azt a megállapítást, miszerint a vizsgált iraton lévő írás bizonyos részei az egyik vádlottól, míg más részei a másik vádlottól származnak. Az írásszakértő nyilatkozott a sértett írásképeének befolyásolt voltára is, de arra már nem tudott válaszolni, hogy ezt okozhatta-e alkohol vagy kábítószer hatása, ezért a bántalmazás miatti befolyásoltságra sem lehet okszerű következtetést levonni.

[78] A védő kétségeit fogalmazta meg azzal kapcsolatban, hogy az italozó életmódot folytató sértett egyáltalán kihallgatható állapotban volt az első vallomástétel során. A sértett alkohol és gyógyszer hatása alatt állhatott, így nyilatkozatai – figyelemmel az életmódja okozta függőségére, személyiségzavarára, érzelmi funkciói zavarára – kritikával kezelendők. Ezen túlmenően a sértett disztímiája kihat emlékezési képességeire, ráadásul a konfabulációra való hajlama is szembeötlő az eljárás során tett nyilatkozatai alapján, a sértettet időnként térben és időben nagyfokú dezorientáltság jellemezte. Ennek különös jelentősége van Terhelt3 III. rendű vádlott esetében, akit nemcsak nem ismert fel, de az övétől gyökeresen eltérő személyleírást adott a harmadik elkövetőről, majd a portást ismerte fel. Az inkohereenciát a törvényszék is észlelte, ezért a tényállást részben, de nem kizárólag a sértett első vallomására alapította, arra hivatkozva, hogy a sértetti vallomást csak annyiban fogadja el, amennyiben az más bizonyítékokkal egybevág. Valójában nem így járt el, a tényállásba beemelt számos olyan ellentmondásokkal terhelt elemet is, amely kizárólag a sértetti vallomásban szerepelt.

[79] Meglátása szerint egyetlen bizonyíték sem cáfolta a védencének állítását, miszerint először ő látta el a sértett kézsérülését, nem mellesleg ez dokumentált is, mivel a mentők kiérkezésekor a sértett kezén kötés volt. E tekintetben az ítéleti tényállás részben hiányos, részben iratellenes, ugyanis abban a sértett kezének bekötözéséről egyetlen szó sem szerepel.

[80] Kérte figyelembe venni, hogy Terhelt3 III. rendű vádlott 2017. augusztus 1-jén 2:10 óra körüli időben, és nem korábban érkezett vissza a szállóra; erre objektív adatok álltak rendelkezésre (tanú6, név3, tanú8 tanúvallomásai, a védenca által az elsőfokú eljárásban csatolt dokumentumok). Nincs ugyan nagy eltérés a 2:10 órás érkezés és a törvényszék által megállapított 1 óra és 1:30 óra között, azonban ennek a híváslista adatai miatt kiemelt jelentősége van.

[81] A védő hivatkozott arra is, hogy a sértett ellentmondásosan nyilatkozott arról, hogy a harmadik elkövető mit mutatott, illetőleg mondott neki: volt szó kábítószer miatti körözésről, rendőrségi határozatról, bírósági ítéletről, illetve kilenc évről (ami egyébként 12).

Ezeknek az ellentmondásoknak a feloldását a törvényszék nem csupán elmulasztotta, de nem azok ismertetése is elmaradt. Amennyiben a sértett első vallomásai az irányadók, akkor nem érthető, hogy a törvényszék miért a bírósági határozatra vonatkozó állítást emelte be a tényállásba, és nem az eljárás kezdetén hivatkozott kábítószer miatti rendőri körözést. Egyébként is értelmezhetetlen a sértettnak a harmadik elkövető fenyegetéseivel kapcsolatos beszámolója („neki mindegy, hogy kilenc évet ül le, vagy kilenc és felet”), ugyanis védeence a cselekmény idején már szabadult a korábbi büntetéséből.

[82] Rámutatott arra, hogy a híváslista adatai szerint a sértett a telefonjáról 23:29-23:31 között háromszor hívta fel a X. kerületi Rendőrkapitányságot, ebből csak az a következtetés vonható le, hogy a felek közötti konfliktus már ekkor folyamatban volt. Ezt követően 00:57 órakor történt híváskezdeményezés, de akkor már Terhelt1 I. rendű vádlottnál lehetett a mobiltelefon, márpedig ebben az időpontban Terhelt3 III. rendű vádlott még nem volt a szállón. A híváslista adatait a törvényszék nem vonta az értékelés körébe, nem vetette össze az egyéb bizonyítékokkal, noha e bizonyíték alapján a meglehetősen szélesre szabott elkövetési idő jóval pontosabban behatárolható lett volna (különös tekintettel arra is, hogy a telefon hajnali 3 órát követően már mozgásban volt). Előfordulhat, hogy a mobiltelefon az átfedések miatt jelentkezett be ugyanarról a helyről több bázisállomásra, de ez bizonyítási kérdés, amelyre válasz nem született az elsőfokú eljárásban.

[83] A védelem hangsúlyozta, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott vallomása az eljárás során sajátos fejlődéstörténeten ment keresztül, míg Szívós Tibor esetében – részben a halála okán – nem sikerült az ellentmondásokat feloldani, így azok a tényállás megállapítása során sem pro, sem kontra nem értékelhetők.

[84] Álláspontja szerint a védencét terhelő bizonyítékokat egyenként vizsgálva, megállapítható, hogy azok mindegyike kisebb-nagyobb hiányosságban szenved, így e bizonyítékokra tényállást alapítani nem lehet.

[85] A cselekménynek felfegyverkezve elkövetettként történt minősítése kapcsán azt adta elő, hogy a sértett kezén éles tárgy okozta sérülést automatikusan nem lehet az elkövetéshez kötni pusztán azért, mert volt egy kés, illetőleg a sértetten a cselekmény előtt nem volt sérülés. Semmilyen adat nincs ugyanis arra, hogy a sértett sérülése a cselekmény során, annak hatása alatt keletkezett volna, e tekintetben a tényállás megállapításai iratellenesek. Arra vonatkozóan sem merültek fel bizonyítékok, hogy a kést az elkövetés során eszközként használták volna, azzal a sértettet fenyegették volna.

[86] Iratellenesnek értékelte azt a bírói érvelést, amely szerint a 10.000,- forint csak a vita kiprovokálásának indoka volt, ugyanis a korábbi rendőri intézkedésről készült jelentés azt igazolja, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott igenis komolyan vette, sérelmezte a történeteket. E vádlott – Terhelt2 közreműködésével – a tőle eltulajdonított értéket akarta visszakapni, így a cselekményt önbíráskodásként, és nem rablásként kell minősíteni (BH1999.246. számú eseti döntés).

[87] A nyilvános ülésen a vádlottak védői ismertették a fellebbezésük írásos indokolásában foglaltakat, és az abban előterjesztett indítványaikat fenntartották.

[88] Terhelt3 III. rendű vádlott az ítéltábla tanácsa előtti felszólalásában előadta, hogy sem anyagi megfontolás, sem más körülmény nem bírhatta volna rá, hogy a vádiratban írt bűncselekményeket elkövesse. A korábbi büntetéséből történt szabadulása napján a megtakarított pénzét és ruháit eltulajdonították, ittassága folytán az utcán tanúsított garázdaság miatt előállították, és amikor elengedték kb. 100,- forintja volt. Ennek ellenére sem merült fel benne, hogy valakit kiraboljon vagy bármit ellopjon, hanem hidegburkolóként elhelyezkedett, sikerült egy garzonlakást kibérelnie, majd vett egy tetoválókészletet, hogy tetoválással is pénzt szerezzen. A bérelt garzonlakást a bérbeadója eladta, így rövid ideig a szállónév szállón lakott, de ez idő alatt is volt kb. 300.000,- forintja, amelyet arra szánt, hogy új albérletet találjon. Ezt követően, 2017-ben megismerte a párját, akivel a letartóztatás elrendeléséig együtt élt.

[89] A vádlottak javára bejelentett fellebbezések csak a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény enyhébb minősülése és a szabadságvesztés büntetés enyhítése tekintetében vezettek eredményre, értelemszerűen az ítéltábla a büntetés súlyosítását célzó ügyészégi jogorvoslatot nem találta alaposnak.

[90] Az ítéltábla a Be. 590. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A védelmi fellebbezéseket nem csupán a Be. 583. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban írt célok tekintetében terjesztették elő, ezért nem volt helye az elsőfokú ítélet Be. 590. § (3) bekezdése szerinti korlátozott felülbírálatának. Ennek megfelelően a másodfokú felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának, az elsőfokú ítélet megalapozottságának, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére és a büntetések kiszabására vonatkozó rendelkezések, valamint az indokolás helyességének vizsgálatára is [Be. 590. § (2) bekezdés]. Nem kellett felülbírálni Terhelt1 I. rendű vádlottnál a lopás vétsége tekintetében hozott felmentő rendelkezést, mivel azt a fellebbezések nem érintették [Be. 590. § (4) bekezdés].

[91] Megállapítható, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt olyan a Be. 608. § (1) bekezdés a-d) és f) pontjaiban írt abszolút eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszéknek új eljárásra utasítását indokolná. A törvényszék törvényesen volt megalakítva, kizárt bíró az ítélet meghozatalában nem vett részt, a törvényszék a hatáskörét nem lépte túl, az illetékességi szabályokat nem sértette meg, a tárgyaláson az előírásoknak megfelelően a vádlottak, a védők és az ügyész részt vett, továbbá az elsőfokú ítélet indokolása a rendelkező résszel nem volt ellentétes.

[92] Nem történt továbbá olyan, a Be. 609. § (1) bekezdésében meghatározott relatív eljárási szabálysértés sem, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a vádlottak bűnösségének megállapítására, a bűncselekmények minősítésére és a büntetés kiszabására. Az elsőfokú bírósági eljárásban a vádlottak és a védők a törvényes jogaikat, ezen belül a kérdezési, észrevételezési és indítványtételi jogukat korlátozás nélkül gyakorolhatták, a törvényszék a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket betartotta, a bűnösség megállapítása, a cselekmények Btk. szerinti minősítése és a büntetések kiszabása tekintetében az indokolási kötelezettségének eleget tett [Be. 609. § (2) bekezdés a), b) és d) pont]. Az eljáró bíró személyében történt változást követően a tárgyalás megismétlésére a Be. 518. § (3) bekezdésében foglalt előírások betartásával, a tárgyalás korábbi anyaga lényegének ismertetésével került sor. A törvényszék a Be. XIV. Fejezetében írt rendelkezések alapján

megalapozottan döntött arról, hogy tanú1 sértett különleges bánásmódot igénylő személynek minősül, majd – a Be. 86. § (2) bekezdés c) és e) pontjai szerint eljárva – törvényesen korlátozta a vádlottaknak a tárgyaláson való jelenléti jogát a sértett kihallgatásakor, illetőleg mellőzte a vádlottakkal történő szembesítését. Ennek során csakugyan nem csorbult a vádlottak védekezési joga, figyelemmel arra, hogy a sértettnek a távollétükben tett vallomását a vádlottak jelenlétében a bíró felolvasta, az általuk előzetesen indítványozott kérdésekre vonatkozóan a sértettet nyilatkoztatta.

[93] Az ítéltábla megvizsgálta Terhelt3 III. rendű vádlottnak a nyomozó hatóság által foganatosított bizonyítási cselekmények törvényességét megkérdőjelező állításait, és azokat alaptalannak találta; a helyszíni szemle lefolytatása, illetőleg annak dokumentálása tekintetében egyaránt.

[94] A bizonyítási eljárás során a törvényszék nem csak a vád, hanem a védelem által előterjesztett bizonyítási indítványoknak is helyt adott (a sértett vonatkozásában készült igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítése, név3, tanú8, tanú10, tanú9 és tanú4 tanúként történő kihallgatása), míg az elutasított bizonyítási indítványok (új írásszakértő kirendelése, igazságügyi pszichiáter és pszichológus szakértők tárgyaláson történő meghallgatása) kapcsán maradéktalanul teljesítette a Be. 561. § (3) bekezdés f) pontjában előírt indokolási kötelezettségét.

[95] Az ügyiratok tartalma szerint az elsőfokú eljárást lefolytató bíróval szemben nem került sor kizárási indítvány benyújtására, kizárólag Terhelt3 III. rendű vádlott hivatkozott arra a fellebbezése írásos indokolásában, hogy a bizonyítékok értékeléséből, a védelmi érvek figyelmen kívül hagyásából, a letartóztatás elrendeléséről hozott döntéséből, illetőleg a korábban indult büntetőeljárásnak az előéleti adatok között történő feltüntetéséből az eljáró bíró elfogultságára lehet következtetni.

[96] A bizonyítékok értékelését támadó vádlotti kifogással az ítéltábla nem értett egyet. Ez ugyanis azt az alapvető törvényi rendelkezést kérdőjelezi meg, amely szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (4) bekezdés]. E szabad mérlegelési tevékenység körében tartozik az, hogy a bíróság mely bizonyítékot és miért fogad el, illetőleg vet el. Egyébiránt az is rögzíthető, hogy a törvényszék az ítélete indokolásában igenis foglalkozott a vádlottak és a védők felvetéseivel, azokra – részben a bizonyítási indítványok elutasításának okainak ismertetésekor – reflektált is *(elsőfokú ítélet 16. oldal 5., 7. bekezdés, 17. oldal 1. bekezdés, 18. oldal 6. bekezdés, 20. oldal 3-7. bekezdés)*.

[97] A Terhelt3 III. rendű vádlott jogorvoslati érvelésével kapcsolatban megállapítható, hogy ő és a védője a 2022. február 9-én tartott tárgyaláson a letartóztatást a Be. 552. § (2) bekezdése alapján elrendelő végzés ellen nem jelentettek be fellebbezést, azt tudomásul vették. Az előbbi mondatban felhívott jogszabályhely akként rendelkezik, hogy a letartóztatás akkor is elrendelhető, ha a nem jogerős ítéletben kiszabott szabadságvesztés tartamára figyelemmel a vádlott szökésétől vagy elrejtőzésétől kell tartani. Terhelt3 III. rendű vádlottal szemben nem jogerősen kiszabott 8 év 6 hónap szabadságvesztés csakugyan indokoltá tette a letartóztatás elrendelését, tekintettel a feltételes szabadságra bocsátásból történt kizárására,

illetőleg a korábbi feltételes szabadság megszüntetésére is (amelynek folytán a vádlottnak további három évet kell letöltenie).

[98] A jelen ügy tárgyát képező cselekmény elkövetésekor Terhelt3 III. rendű vádlottal szemben a Budapesti XI. kerületi Rendőrkapitányságon 1031/2015.bü. számon büntetőeljárás volt folyamatban a 2015. február 23-án elkövetett garázdaság vétsége miatt, tehát e tény a törvényszék irathűen tüntette fel ítélete indokolásában a vádlott előéletére vonatkozó adatok között (elmulasztotta ugyanakkor ennek súlyosító körülményként történő értékelését a büntetéskiszabás során). Ráadásul a kérdéses eljárást a bűnügyi nyilvántartásnak az ítélethirdetés előtt, 2022. február 2-án lekért adatai is tartalmazták.

[99] Az ítéltábla kiemeli, hogy a védelmi jogorvoslatok úgy támadták a törvényszék által megállapított tényállást, hogy új tényt nem állítottak, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, továbbá a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételét nem indítványozták. Egyébként nem is volt ok az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás kiegészítésére.

[100] Az ítéltábla az ítélet megalapozottságát vitató vádlotti és védői észrevételek kapcsán az alábbi büntető eljárásjogi rendelkezésekre és eseti döntésekre mutat rá.

[101] A másodfokú bíróság főszabály szerint a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja [Be. 591. § (1) bekezdés].

[102] A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a bizonyítékok értékelésére vonatkozó törvényi rendelkezések adják, amelyek szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje. A fentiekben már írtak szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (3) és (4) bekezdése]. E szabályozás biztosítja a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelését, illetőleg védik az elsőfokú bíróság mérlegelését.

[103] A törvény kivételesen engedi meg az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól való eltérést, mégpedig csakis abban az esetben, ha az ítélet megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le [Be. 591. § (1) bekezdés]. Az eltérő tényállás megállapításának tehát az az elsődleges és általános feltétele, hogy az első fokon meghozott ítélet tényállása nem megalapozott.

[104] A megalapozatlanság mértéke (teljes vagy részleges) ugyanakkor más-más jogkövetkezménnyel jár.

[105] Az elsőfokú ítélet teljes egészében megalapozatlan, ha az elsőfokú bíróság nem állapított meg tényállást vagy a tényállás teljes egészében felderítetlen [Be. 592. § (1) bekezdés a) és b) pont]. Teljes megalapozatlanság esetén a másodfokú bíróság nem ügydöntő végzésével hatályon kívül helyezi az elsőfokú ítéletet és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja [Be. 610. §], azaz ilyen esetben az elsőfokú ítélet másodfokú bíróság általi korrekciójára nincs törvényes lehetőség.

[106] Jelen ügyben a védelem sem hivatkozott az ítélet teljes megalapozatlanságára.

[107] Részlegesen megalapozatlan az ítélet, ha az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a tényállás részben felderítetlen, a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával vagy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett [Be. 592. § (1) bekezdés a-d) pont]. Csak részleges megalapozatlanság esetén kerülhet sor a tényállás kiegészítésére (ez a hiányzó ténymegállapítás pótlását jelenti) vagy helyesbítésére (a meglévő ténymegállapítás módosítása vagy mellőzése), amely történhet az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy a felvett bizonyítás útján [Be. 593. § (1) bekezdés a) pont]. A kiegészítés, helyesbítés csak a meglévő tényállásba illeszkedő ténymegállapítást eredményezhet, attól eltérőt semmiképpen. Ezzel szemben a másodfokú bíróság az ítélet részbeni megalapozatlanságát oly módon is kiküszöbölheti, hogy az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy a felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapíthat meg, ha a vádlott felmentésének vagy részbeni felmentésének, vagy az eljárás megszüntetésének vagy részbeni megszüntetésének van helye [Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja]. Ha a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során – a helyes tényállás érdekében felvett bizonyítás, az ügyiratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján – az elsőfokú bíróságtól eltérő tényeket állapít meg, az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti [Be. 593. § (2) bekezdés első mondat]. A másodfokú bíróság nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság által megállapított ténnyel össze nem függő, valamint a megalapozatlansággal nem érintett tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat [Be. 593. § (2) bekezdés második mondat].

[108] Hangsúlyozni kell, hogy az eltérő tényállás fentiek szerinti megállapításának alapvető feltétele a tényállás megalapozatlansága (BJD 8349). Ha a tényállás megalapozott, akkor még a felmentő határozat érdekében sem lehet eltérő tényállást megállapítani pusztán a bizonyítékok eltérő értékelésével (BJD 7761, BJD 8377).

[109] A részbeni megalapozatlanság esetén a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a helyesbített, kiegészített, illetve az eltérően megállapított tényállás alapján bírálja felül [Be. 593. § (3) bekezdés].

[110] A Kúria az EBH2019.B.9. számon közétett határozatában kifejtettek szerint a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma nem a megalapozatlanság kiküszöbölését korlátozza, hanem az első fokon lefolytatott bizonyítást védi. A tényállás hiányosságának pótlása, a felderítetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése, avagy a helyes ténybeli következtetés levonása nem a felülmérlegelés tilalma alá esik, hanem éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, abban az esetben, ha az így módosult eltérő tényállás a felmentett vádlott bűnösségének megállapításához vagy a bűnösnek kimondott vádlott felmentéséhez vezethet. A bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma annyit jelent, hogy a másodfokú bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette. Például nem mondhatja azt az elsőfokú bíróság által elfogadott tanúvallomásra, hogy azt nem fogadja el, és az annak alapján megállapított tényeket mellőzi a tényállásból, továbbá nem egészítheti ki, illetve módosíthatja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást egy általa el nem fogadott tanúvallomás (vallomásrész)

alapján. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján a tényállás módosítása valójában nem más, mint ugyanazon bizonyíték alapján olyan további, az elsőfokú bíróság által nem megállapított tények megállapítása, amit az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott, azonban a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából releváns. Az iratellenesség kiküszöbölése azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság nem a valós (az ügyiratokban rögzített) tartalma szerint vette figyelembe a bizonyítékot, és ezt javítja ki a fellebbviteli bíróság az ügyiratok szerinti tartalom alapulvételével. Téves ténybeli következtetés esetén pedig az elfogadott bizonyítékból történő, a logika szabályainak meg nem felelő ténykövetkeztetést helyesbíti a jogorvoslat tárgyában eljáró másodfokú bíróság. Minden esetben azonban a tényállás módosításának alapja az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyíték. A másodfokú eljárásban az eltérő bizonyítékértékelés (felülmérlegelés) tilalmának általános érvényű elve azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hiteltérdemlőségéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette.

[111] A felülbírálat tárgyát képező ügyben a törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, a tárgyaláson a vádlottakat és a tanúkat (tanú1 sértett, tanú2, tanú4, tanú10, tanú9) kihallgatta, egyes tanúknak (név3, tanú8) írásban történő vallomástételt engedélyezett, a Terhelt1 I. rendű vádlott által a nyomozás során becsatolt „adásvételi szerződés” vizsgálatára igazságügyi írásszakértőt rendelt ki, a sértett vonatkozásában a nyomozás során készült igazságügyi elmeorvos-szakértői szakvélemény kiegészítését rendelte el, szakértő3 igazságügyi orvosszakértőt és név4 igazságügyi írásszakértőt a tárgyaláson meghallgatta, ismertetéssel a tárgyalás anyagává tette az eljárás során beszerzett szakvéleményeket és egyéb okiratokat (rendőri jelentések és feljegyzések, a helyszíni szemlén készült jegyzőkönyv és annak fényképmellékletei, lefoglalási határozatok, telefontársaságok által közölt adatok, a sértett egészségi állapotára vonatkozó orvosi iratok, illetőleg a cselekmény előtti napon történt előállításáról és a letétként kezelt tárgyaitól készített rendőri jelentés stb.).

[112] Az ítéltábla az alábbiakban kifejtésre kerülő okok miatt a törvényszék által megállapított történeti tényállást nem csak felderítettnek, hanem – szemben a védelem álláspontjával – hiánytalannak, a bizonyítás anyagát képező ügyirat tartalmával egyezőnek és helytelen ténybeli következtetésektől mentesnek értékelte, így azt az ítélet felülbírálata során a Be. 591. § (1) bekezdése alapján irányadónak tekintette

[113] A törvényszék ügydöntő határozata indokolásában részletes, logikai hibáktól mentes és meggyőző indokát adta annak, hogy a vád tárgyát képező cselekmények vádlottak általi elkövetését miért látta megállapíthatónak, illetőleg a vádlottak érdemi védekezését miért nem fogadta el. A bizonyíték-értékelési, mérlegelési tevékenysége nem feltételezéseken, spekuláción alapult, annak alapját konkrét bizonyítékból származó tényszerű adatok, körülmények képezték.

[114] Az ítéltábla nem értett egyet tanú1 sértett vallomásának bírói értékelését, illetőleg annak eredményét támadó vádlotti és védői felvetésekkel.

[115] Kétségtelen, hogy az eljárás során a sértettnek voltak következtelen és ellentmondásokat tartalmazó nyilatkozatai is, azonban vallomását a büntető anyagi jogi szempontból jelentős tények, nevezetesen az elkövetők száma, kiléte és cselekvősege, a

bántalmazás körülményei (időpontja, helye, módja, oka, célja) tekintetében el lehetett fogadni, azokra tényállást lehetett alapítani, különös tekintettel arra, hogy az abban foglaltakat egyéb objektív bizonyítékok is alátámasztották.

[116] A sértett szavahihetőségének, vallomásai tartalmi hitelességének kétségessé tételére nem alkalmasak azok a felvetések, miszerint a sértett

- a nyomozás során fogatosított első kihallgatásakor nem számolt be a 2017. július 31-én történekről (a rendőrség kint járt a szállón, és Terheltl I. rendű vádlottól eltűnt 10.000, forint kapcsán vizsgálódott);
- mobiltelefonja eltűnésének az eszméletvesztése után történt észlelését nyilvánvalóan cáfolja az általa is aláírt „adásvételi szerződés”;
- ellentétesen nyilatkozott arról, hogy a fenyegetések során a harmadik elkövető önmagával kapcsolatban mire hivatkozott („kábitószert miatt körözik”, „a már letöltött 9 évhez képest további fél év már nem számít”), illetőleg erről milyen papírt mutatott neki (körüzésről vagy 9 év börtönbüntetés kiszabásáról szóló rendőrségi, illetve bírósági határozat);
- feltehetően az első kihallgatása során ittas állapotban volt, továbbá az alkoholfogyasztást mindvégig tagadó állítását Béres István András tanú és szakértő3 igazságügyi orvosszakértő cáfolták;
- a vádlottak által a büntetőeljárás alatt, telefonos üzeneteken keresztül történt fenyegetésével kapcsolatos vallomását sem az ügyiratok, sem tanú9 rendőr nem támasztották alá;
- annak ellenére nem kért segítséget, hogy a bántalmazás után kiküldték a mosdóra;
- jobb keze sérülése ellenére nem írta alá a kórházi papírokat (noha balkezes).

Az ügyiratok tartalma alapján megállapítható, hogy a sértett a 2017. augusztus 1-jén 18 óra 50 perckor kezdődő első hallgatásakor igenis említést tett arról, hogy őt előző nap a rendőrség körözés miatt előállította, és ő jelezte a rendőröknek, hogy szobatársai már korábban is követeltek tőle pénzt [*tanúkihallgatási jegyzőkönyv (a továbbiakban: tk. jkv.), nyomozati irat (a továbbiakban: nyom. ir.) 145. old.*].

Nincs lényeges ellentmondás a sértettnek a mobiltelefon eltűnésének észlelése és az „adásvételi szerződés” keletkezése kapcsán tett nyilatkozata között. A telefonkészülék elvétele ugyanis történhetett akkor, amikor a sértett rövid ideig eszméletlen volt, és ez még nem zárja ki azt, hogy utóbb a vádlottak kötelezték a kérdéses papír aláírására. A nyomozás során fogatosított első kihallgatásakor a sértett még valóban nem beszélt az „adásvételi

szerződésről”, de erről a folytatólagos kihallgatásakor, Terhelt1 I. rendű vádlott vallomásának megismerésekor már részletes nyilatkozatot tett, előadva, hogy a mobiltelefonért pénzt nem kapott, a papírt csak azért írta alá, mert további veréssel fenyegették (*tk. jkv., nyom. ir. 150. old.*).

A sértett a sérelmére elkövetett bűncselekmény harmadik elkövetője kapcsán a kábítószerrel visszaélés miatti körözésről egyetlen – jegyzőkönyvezett – tanúkihallgatása során sem nyilatkozott, a 2018. március 21-én történt folytatólagos kihallgatásától kezdődően következetesen azt adta elő, hogy a harmadik elkövető a fenyegetések során az általa letöltött kilenc évre hivatkozott, olyan szövegkontextusban, hogy már mindegy mennyit kell még ülnie [*tk. jkv.-ek, nyom. ir. 151., 199. old.; 41. sorszámú (a továbbiakban: s.sz.) tárgyalási jegyzőkönyv (a továbbiakban: tárgy. jkv.) 61. oldal, 126. s.sz. tárgy. jkv. 16. old.*]). A kábítószerrel visszaélés miatti körözésre vonatkozóan a sértettnek tulajdonított nyilatkozatra az egyik 2017. augusztus 1-jén rögzített rendőri jelentésben (*nyom. ir. 83. oldal*) van adat, ennek oka nem tisztázott, egyébként pedig a tanúnak a rendőri jelentésben foglalt nyilatkozata vallomásként nem értékelhető. Különösebb jelentősége az ezzel kapcsolatos vádlotti és védői felvetésnek nincs, ugyanis tényként állapítható meg, hogy Terhelt3 III. rendű vádlott aznap éjjel megjelent a 218-as szobában, miként az is, hogy a vele szemben korábban kiszabott 12 év szabadságvesztésből – a végrehajtása során alkalmazott feltételes kedvezmény folytán – csakugyan 9 évet kellett letöltenie, amely összhangban van a sértett által előadottakkal. Nincs észszerű magyarázat arra, hogy e kevésbé lényeges körülmény kapcsán a rendőrök miért befolyásolták volna a sértettet vallomástétele során, ha egyébként a sértett és a vádlott-társak által szolgáltatott adatok alapján Terhelt3 III. rendű vádlott a „harmadik elkövetőként” beazonosítható volt.

Az ügyiratban fellelhető és az igazságügyi orvosszakértői szakvéleményben is rögzített orvosi dokumentumok között valóban van olyan adat, amely cáfolja azt a sértetti hivatkozást, miszerint soha nem ivott alkoholt (*pl. 2016. február 2-án és a cselekmény után, 2018. április 21-én készült zárójelentések, nyom. ir. 449., 455. old.*). Ugyanakkor az orvosi iratok túlnyomó többsége, miként a szakvélemény is, a sértett esetében kórelőzményként és aktuális állapotként különféle nyugtatók, feszültségoldók és fájdalomcsillapító gyógyszerek fogyasztását írják le, a kórházi és pszichiátriai kezelése is ezzel függtek össze. E kérdés kapcsán tett, részben csakugyan valótlannak értékelhető vallomása nem teszi összességében hiteltelenné a sértett által a sérelmére elkövetett bűncselekmény releváns körülményei tekintetében előadottakat. A sértettnek első tanúkénti kihallgatására 2017. augusztus 1-jén 18:50 óra és 20:20 óra között, több mint tizenkét órával a cselekmény elkövetése után került sor (*tk. jkv., nyom. ir. 139-147. old.*), továbbá vallomása kellően részletes, összeszedett és jól követhető, így nincs ok azt feltételezni, hogy gyógyszer vagy alkohol hatása miatt ne lett volna képes a vallomástételre.

tanú9 a bírósági tárgyaláson nem emlékezett SMS-ben történt fenyegetésekre, de nem zárta ki, hogy erről őt a sértett tájékoztathatta, függetlenül attól, hogy ennek nincs nyoma az iratokban (*113. s.sz. tárgy. jkv. 7-8. old.*). Egyébként Terhelt1 I. rendű vádlott 2017. november 4-től már szabadlábon volt, így – szemben Terhelt3 III. rendű vádlott érvelésével – lehetősége volt arra, hogy a sértettet telefonon megkeresse.

A bántalmazás után a mosdóra kiküldött sértett csakugyan nem kért senkitől segítséget, de az első kihallgatásán ennek okára magyarázatot adott: nem volt kitől és félt is segítséget kérni,

mert Terhelt1 I. rendű még a lefekvés előtt is azzal fenyegette, hogy „ki fogják nyírni”, ha bárkinek szól (*tk. jkv., nyom. ir. 145-147. old.*).

A mentővel beszállított sértett átvételekor egy ápoló által kiállított „ápolási dokumentáció” megjelölésű orvosi iraton (*nyom. ir. 355. old.*) valóban azt rögzítették, hogy a kézsérülése miatt a sértett a kérdéses iratot nem tudja aláírni. Nincs ok annak feltételezésére, hogy a sértett meg kívánta volna téveszteni a kórházi személyzetet, ugyanis a 2017. augusztus 1-jén és 2017. szeptember 5-én elvégzett műtétek kapcsán kiállított „aneszteziológiai tájékoztató és beleegyező nyilatkozatokat”, valamint a „traumatológiai tájékoztató és beleegyező nyilatkozatokat” (*nyom. ir. 315-316., 327-328., 341-343., 349-354. old.*) aláírta.

[117] A sértett eljárás során tett vallomásainak értékelésekor az ítéltábla elsődlegesen azt emeli ki, hogy a bántalmazás tényét nem csak a sértett állította, hanem azt a bizonyítás során beszerzett valamennyi bizonyíték alátámasztotta. A szállónév szállóba nem a sértett, hanem tanú4 portás által tett bejelentésre kikerkező rendőrök rögzítették a jelentésükben (*nyom. ir. 73-74. old.*) a sértett sérüléseit, amelyek miatt azonnal mentőt hívtak a helyszínre; egyébként a sérülésekről a mentőautóban fényképfelvételek is készültek (*nyom. ir. 105., 107. old.*). A sértett által elszenvedett sérülések – az iratok között rendelkezésre álló egyéb rendőri jelentések (*nyom. ir. 75., 81-86. old.*) és orvosi dokumentumok (*kórlap, orvosi látólap és vélemény, nyom. ir. 77., 269-270. old.*) szerint – nem csupán a helyszínen történő megvizsgálását, hanem további orvosi ellátás céljából az Országos Baleseti és Sürgősségi Intézetbe történő szállítását, illetőleg azonnali műtėti beavatkozást tettek szükségessé. Tehát nincs különösebb jelentősége annak, hogy a sértett a szállón korábban tett-e vagy sem alaptalan bejelentéseket a sérelmére elkövetett bűncselekményekről, illetőleg a szobatársaival kialakult konfliktusok miatt a szállón hányszor kellett átköltöztetni más szobába, ugyanis tényként rögzíthető, hogy a sértett sérelmére 2017. augusztus 1-jén bűncselekményt követtek el.

[118] A sértett a nyomozás során és a bírósági tárgyaláson következetesen három bántalmazó személyről számolt be, akik közül ketten – könnyen beazonosíthatóan – a szobatársai voltak, Terhelt1 I. rendű vádlott és Terhelt2 a harmadik, ugyancsak a szállón lakó személy, akit utóbb becenév becenéven azonosított, illetve róla személyleírást is adott. A sértett rendőri jelentésekben rögzített nyilatkozatai – a már írtak szerint – tanúvallomásként nem értékelhetők, azonban annak igazolására alkalmasak, hogy a sértett már a kikerkező rendőröknek három, a fentiek szerint beazonosítható elkövetőről beszélt [*rendőri jelentések (a továbbiakban: r.j.) nyom. ir. 73-74., 81-86., 211-213. old.*]. A vádlottak vallomásai kifejezetten erősítették a sértett által az elkövetőkről előadottakat, mivel azt az eljárás során egyikük sem vitatta, hogy ott voltak a 218-as szobában, sőt bántalmazták is sértettet, ha nem is olyan módon, mértékben és céllal, mint ahogy azt a vádirati tényállás tartalmazza. Megjegyzendő, hogy az eljárás során egyetlen adat sem merült fel arra vonatkozóan, hogy a cselekmény idején más személy is járt volna a 218-as szobában. Ezért lényegtelen, hogy a sértett a korábbról csak látásból ismert Terhelt3 III. rendű vádlottról milyen személyleírást tudott adni, miként az is, hogy őt nem ismerte fel sem a nyomozás során az elé tárt fényképről, sem a bírósági tárgyaláson fogatosított személyes felismerésre bemutatáskor. Egyébiránt a sértett által a harmadik elkövetőről adott első személyleírás (35-40 év körüli, 175 cm magas, vékony testalkatú, fehér bőrű, szőkés, rövidre nyírt hajú, mindkét kezén tetoválások) a főbb jellemzőkben – a hajszín kivételével – illik Terhelt3 III. rendű vádlottra (az elkövetéskor 35 éves volt, fehér bőrű, vékony testalkatú, mindkét karján tetovált). A vádlottnak az akkor viselt körszakállára vonatkozó hivatkozása kapcsán nem lehet figyelmen

kívül hagyni, hogy a szállón 2017. augusztus 1-jén kikérdezett szobatársai, tanú10 és tanú5 borostás arcúként írták le (*r. j., nyom.ir. 213. old.*), ráadásul őt tanú10 tanú sem ismerte fel a bíróságon (*113.s.sz. tárgy. jkv. 15. old.*), tehát ez a sértetten sem kérhető számon, függetlenül a sérelmére elkövetett bűncselekmény súlyosságától. Terhelt3 III. rendű vádlott és a védő észrevételei figyelmen kívül hagyják azt az igen fontos körülményt, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott a nyomozás során a sértettel egyezően vallotta, hogy a bántalmazásban Terhelt3 III. rendű vádlott is részt vett, sőt e vádlott maga is elismerte, hogy kétszer pofon ütötte a sértettet. Ezért annak sincs jelentősége, hogy tanú10 és tanú5 esetében a cselekmény elkövetéséhez közelebbi időpontban a nyomozó hatóság eredményes felismerésre bemutatást foganatosíthatott volna.

[119] Kétségtelen, hogy a bántalmazás lehetséges időpontjára vonatkozóan az eljárás során ellentétes adatok merültek fel. A vádirati tényállás szerint a bántalmazásra rövid idővel a sértettnek a Budapesti X. kerületi Rendőrkapitányságról 23 óra körül történt visszaérkezését követően került sor, viszont az ügyészség – a bizonyítás eredményeként – perbeszédében már akként módosította a vádat, hogy a vádlottak valamikor az éjszaka folyamán bántalmazták a sértettet, pontosabb időpontot nem lehet megállapítani.

[120] Az ítéltábla álláspontja szerint az ítéleti tényállásnak a cselekmény elkövetési idejére vonatkozó megállapításai irathűek, azokat a beszerzett bizonyítékok alátámasztják.

[121] A sértett – senki által nem vitatott adatok szerint – 23 óra után néhány perccel érkezett vissza a szállóra, ehhez képest Terhelt1 I. rendű vádlott és Terhelt2 nagyjából fél óra elteltével. tanú2 portás szerint Terhelt1 I. rendű vádlott, Terhelt2 és egy harmadik személy hajnali 4-5 óra körül távoztak a szállóról, így a törvényszék helyesen rögzítette, hogy a sértett sérelmére elkövetett bűncselekményre 23:45 óra és 5 óra közötti időben kerülhetett sor.

[122] A bántalmazás megkezdésének 23:45-ös időpontja csak látszólag ellentétes azzal a megállapítással, hogy Terhelt3 III. rendű vádlott 1:30-2 óra körül érkezett vissza a szállóra, ugyanis a sértett és a szobatársai között időben elhúzódó verbális és fizikai konfliktusról volt szó, és alappal feltételezhető, hogy a sértett a hajvágói eltűnése kapcsán azonnal vagy rövid időn belül vitázni kezdett a hazaérkező Terhelt1 I. rendű vádlottal és Terhelt2-vel. Értelemszerűen ez akkor történt, amikor Terhelt3 III. rendű vádlott még nem tartózkodott a 218-as szobában, ugyanis egyezők a sértetti és vádlotti nyilatkozatok a tekintetben, hogy ő később jött át. A sértett a tárgyaláson – kérdésre válaszolva – lehetségesnek tartotta, hogy 23:29 és 23:31 óra között felhívta a Budapesti X. kerületi Rendőrkapitányságot (*126.s.sz. tárgy. jkv. 15. old.*), azonban ez – szemben Terhelt3 III. rendű vádlott és védőjének érvelésével – semmiképpen nem bizonyítja, hogy ekkor már megtörtént a bántalmazás, ugyanis a telefonhívásokra sor kerülhetett a hajvágók hiányának észlelésekor, Terhelt1 I. rendű vádlott és Terhelt2 megérkezése előtt. E következtetést csak erősíti, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott sem számolt be a jelenlétében történt telefonálásról.

[123] Az elkövetés időpontja szempontjából annak nyilván meghatározó jelentősége van, hogy Terhelt3 III. rendű vádlott egyáltalán jelen lehetett-e a sértett bántalmazásakor, márpedig ez a kérdés tisztázott, mivel a vádlott maga sem vitatta, hogy a szállóra történt visszaérkezésekor bement a 218-as szobába, és ott kétszer megpofozta a sértettet (ez összhangban van Terhelt1 I. rendű vádlott nyomozás során tett vallomásával is). Szükségtelen

annak további vizsgálata, hogy a sértett mobiltelefonjáról 1:49 órakor ki hívta fel a telefonszám² hívószámot (amely Terhelt³ III. rendű vádlott szerint Terhelt¹ I. rendű vádlotthoz köthető), ugyanis eddig az időpontig – a fentiekben írtak szerint – Terhelt³ III. rendű vádlott visszaérhetett a szállóba, értelemszerűen a mobiltelefon elvételére is sor kerülhetett. Nyilván az tisztázandó kérdés volt, hogy a szobába később megjelenő Terhelt³ III. vádlott a bántalmazás mely szakaszában és ténylegesen milyen okból kapcsolódott be, a megérkezéséig megtörtént-e vagy sem a sértett értékeinek elvétele. Erre azonban nem a híváslisták adatai, hanem az egyéb bizonyítékok (a sértett és Terhelt¹ I. rendű vallomása, az „adásvételi szerződés” és annak vizsgálatáról készült írásszakértői vélemény) alapján lehet egyértelmű választ adni. Kétségtelen tény, hogy a szálló portájára és a bejárati ajtóra irányított biztonsági kamera felvételeinek nyomozás során történő beszerzése – miként arra Terhelt³ III. rendű vádlott helyesen hivatkozott – megkönnyíthette volna a vádlottak és a sértett szállóra történt érkezése időpontjának megállapítását, erre csakugyan nem került sor, a II. emeleten és a szobákban pedig biztonsági kamerák nem voltak, illetve nem működtek (*r. j., nyom. ir. 74. old., tanú² tanúvallomása, 41.s.sz. tárg. jkv. 13. oldal*). Ettől függetlenül az elkövetési idő megállapítható volt.

[124] A sértettnek a bántalmazás módja (a fejét és mellkasát érő ütések, ezekkel összefüggésben a fejének a falba történt többszöri beütése) és az elszenvedett sérülései tekintetében tett vallomását az orvosi iratok és az igazságügyi orvosszakértői vélemény alátámasztották. Ezért a vádlottaknak legfeljebb egy-két pofont elismerő vallomásait csakugyan nem lehetett elfogadni, értelemszerűen azok az életveszélyes sérülés tényleges bekövetkezését sem cáfolhatják.

[125] A törvényszék az ítéleti tényállásban a bántalmazás célja és oka kapcsán is az ügyiratok tartalmával egyező, téves következtetésektől mentes megállapításokat rögzített. A sértett az eljárás során mindvégig azt vallotta, hogy a vádlottak a mobiltelefonja és az értékei megszerzése érdekében verték meg, illetőleg fenyegették, függetlenül attól, hogy Terhelt¹ I. rendű vádlott és Terhelt² az elején a „tartozására” hivatkozva követelték a mobiltelefon átadását (*tk. jkv., nyom. ir. 143 old.*).

[126] E körben a törvényszék okszerűen vetette el Terhelt¹ I. rendű vádlott következetes vallomását, miszerint a mobiltelefont megvásárolta, annak vételárát a sértett által eltulajdonított 10.000,- forint beszámításával, illetőleg további 10.000,- forint átadásával fizette ki. E védekezést kifejezetten cáfolja az a körülmény, hogy a hivatkozott értékesítésre – figyelemmel a fizetés vádlott által állított módjára (az előző nap eltulajdonított 10.000,- forint beszámítása), illetőleg az előállított sértettnek a rendőrségről történő visszaérkezése időpontjára – csak Terhelt¹ I. rendű vádlottnak a szállóra történt visszaérkezése és a bántalmazás között kerülhetett volna sor. Márpedig a hajvágók eltűnése kapcsán a sértett és szobatársai között azonnal vagy rövid idő elteltével verbális-fizikai konfliktus alakult ki, így kizárható, hogy ekkor állapodtak volna meg a mobiltelefon eladásáról. Terhelt³ III. rendű vádlott továbbá a bántalmazás megkezdésekor még nem lehetett a szobában, korábban pedig nem írhatta alá az „adásvételi szerződést”. Nem hagyható figyelmen kívül Terhelt¹ I. rendű vádlott védekezése kapcsán az sem, hogy az előző napon történetekről készített rendőri jelentés tartalma szerint tanú¹ tett bejelentést arról, hogy 10.000,- forint eltulajdonításával vádolja őt Terhelt¹, aki még a helyszínen azt közölte az intézkedő rendőrökkel, hogy nem kíván feljelentést tenni tanú¹-el szemben (*r. j., nyom. ir. 235. old.*). Mindezek alátámasztják a törvényszéknek azt a következtetését is, hogy a 10.000,- forint felemlegetése csupán a vita kiprovokálásának eszköze, nem pedig jogos vagy jogosnak vélt igény megjelölése volt (ez

alapozta meg a cselekmény rablásként, és nem önbíráskodásként történő minősítését is). A bántalmazásban részt vevő Terhelt3 III. rendű vádlott sem gondolhatta azt, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott jogszerűen jut hozzá a sértett mobiltelefonjához.

[127] Figyelemmel arra, hogy a törvényszék a tényállás 1. pontjában megállapította, hogy ismeretlen elkövető vagy elkövetők ellopta/ellopták a sértett hajnyíró gépeit (a szekrényéből), az ítéltábla mellőzi Terhelt3 III. rendű vádlott azon felvetésére történő reflektálást, miszerint a helyszínelés során a sértett szekrénye felnyitásának szakszerű és megfelelő dokumentált vizsgálata tisztázhatta volna, hogy a sértett dolgai valóban eltűntek, vagy csak ürügyet keresett arra, hogy belekössön Terhelt1 I. rendű vádlottba.

[128] Az elvett mobiltelefon további sorsa – a SIM kártya és más speciális azonosítók miatt – a hatóságok számára könnyen felderíthető lett volna, ezért is volt szükségük a vádlottaknak „adásvételi szerződésre” annak igazolására, hogy a készülék jogszerűen, nem pedig bűncselekmény révén került Terhelt1 I. rendű vádlott birtokába. E következtetést nem cáfolja az, hogy a szerződés tartalmi és formai szempontból kétségtelenül komoly hiányosságoktól szenved. A vádlottak által készített „adásvételi szerződés” semmiképpen nem igazolhatja, hogy a sértett valóban eladta a mobiltelefonját a szobatársának, ugyanis annak aláírására a sértett szemben alkalmazott erőszak és fenyegetés hatására került sor. Szemben Terhelt3 III. rendű vádlott felvetésével, nem kellett ahhoz a sértettnek önként elővennie a személyazonosító okmányát, hogy a személyes adatait a vádlottak felszólítására közölni tudja, mert erre éppenséggel kényszeríthették is.

[129] szakértő2 igazságügyi írásszakértő szakvéleményében és a tárgyaláson kategorikus megállapítást tett azzal kapcsolatban, hogy az „adásvételi szerződésen” Terhelt1 I. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottaktól származó kézírások vannak. Márpedig e tény egyértelműen cáfolja Terhelt3 III. rendű vádlottak védekezését, miszerint a szerepe a sértett állapotának ellenőrzésére, illetőleg sérült kezének bekötözésére korlátozódott.

[130] Az ítéltábla sem értett egyet az írásszakértői véleményt támadó védelmi érvekkel.

[131] Alaptalan Terhelt3 III. rendű vádlottak az a hivatkozása, hogy az írásszakértőnek a sértettől származó számos „spontán”, azaz nem a vizsgálat elvégzése kapcsán keletkezett írásminta állt rendelkezésére, ugyanis az ügyiratban a tanúkihallgatási jegyzőkönyveken és a korábban megjelölt orvosi dokumentumon kizárólag a sértett aláírásai találhatók, más tőle származó, kézzel írt beadvány nem. Ehhez képest viszont az rögzíthető, hogy a vizsgálat elvégzéséhez nagy mennyiségű, több oldalnyi írásminta készült a vádlottak és a sértett részéről (*írásszakértő tárgyaláson tett nyilatkozata, 126.s.sz. tárgv. jkv. 3. old.*). E körben az írásszakértői szakvélemény alaposságát nem teszi kétségessé, hogy Terhelt3 III. rendű vádlott több oldal írásmintát bocsátott rendelkezésre, mint ahányról a szakértő beszámolt.

[132] Másrészt a szakkérdésben nyilatkozó írásszakértő megállapításainak megcáfolására nem alkalmas az a sértetti nyilatkozat, miszerint a szövegben található „szig.” rövidítés tőle származik; nem is lenne életszerű, hogy a sértett – az aláírásán kívül – ezt az egyetlen szót írta volna rá a papírra. Az írásszakértő már a szakvéleményében is leírta, hogy a vizsgált aláírásban és a mintákban tükröződő egyezések és eltérések tanú sértett esetében csak

valószínűség megállapítását tétlél lehetővé, az aláírás ugyanis nem természetes írómozgással készült.

[133] Az írásszakértő az írásban benyújtott szakvéleményében nem tudta megállapítani, hogy az elváltozott írómozgásokat tükröző aláírás kényszer vagy fenyegetés, vagy egyéb befolyásoló körülmény hatására készült-e. Ettől csakugyan eltérően nyilatkozta a tárgyaláson: a sértett az aláírásnál valamilyen írómozgást befolyásoló körülmény hatása alatt állt (126.s.sz. tárg. jkv. 3. old.). Ez az ellentét, amely a papíron található kézírások eredetét nem érintette, a teljes írásszakértői vélemény kizárását nyilván nem eredményezhette.

[134] A sértett a kés használata, azzal történt fenyegetés, valamint a jobb kezén elszenvedett sérülés keletkezésének és észlelésének körülményei tekintetében csakugyan következtelen és ellentmondásos vallomásokot tett.

[135] A nyomozás során fogatosított első kihallgatásán a sértett arról számolt be, hogy amikor Terhelt3 III. rendű vádlott „agyonverésével”, „az ablakon történő kidobásával” fenyegetőzött, ő észlelte, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott az étkezéshez használt vajazó kését maga mellett, a kezében tartja, ámbár azzal nem fenyegette. Ezt követően Terhelt1 I. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottak többször megütötték, ennek során a falnak esett és rövid időre elvesztette az eszméletét, majd – magához térve – a jobb kezén már egy vágott sérülést talált, de nem tudja, hogy ki és mivel vágta meg (tk. jkv. 143. old.). A 2021. január 27-én tartott bírósági tárgyaláson a sértett már azt adta elő, hogy Terhelt3 III. rendű vádlott egy bicskával leszúrással fenyegette, és szúrni is akart felé, de ő kiütötte a kezéből a bicskát, így már a kezéből is folyt a vér (41.s.sz. tárg. jkv. 16. old.). Ugyanazon a tárgyaláson bírói kérdésre már azt a választ adta, hogy a kés Terhelt2nál volt, ő szúrt a szíve felé, de jobb kezével a bicskát kiütötte a kezéből (41.s.sz. tárg. jkv. 17. old.). Ehhez képest a 2022. február 3-án tartott tárgyaláson már azt vallotta, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott akarta szíven szúrni egy késsel, de jobb kezével háritotta (126.s.sz. tárg. jkv. 15. old.).

[136] A törvényszék e nyilatkozatokban feltárt jelentős ellentmondások, következtelenségek vizsgálata és értékelése után helyesen döntött akként, hogy a kés használatának és a kézsérülés keletkezésének körülményei tekintetben – figyelemmel pszichés állapotának rosszabbodására, és az időmúlásra – a sértettnek a nyomozati szakban, a cselekményhez közelebbi időpontban tett, és egyébként a vádlottakra nézve lényegesen kedvezőbb vallomást fogadja el a tényállás megállapításánál.

[137] Az ügyiratokban nem található objektív (nem a vádlott közlésén alapuló) adat arra vonatkozóan, hogy Terhelt3 III. rendű vádlott kötözte be a sértett sérült kezét. Az biztosan megállapítható, hogy az elsőként intézkedő rendőrök még látták a vágott sérülést (r.j., nyom. ir. 73. old.), amelyet a mentők bekötöztek (r. j., nyom. ir. 83. old.), a mentősök által kiállított dokumentumon olyan megállapítás nem szerepel, hogy a sértett kezét más kötözte be. A sértett ellátására vonatkozó hivatkozás lényegében az elvetett vádlotti védekezés részeként értékelhető, így az ítéltábla sem látott okot annak elfogadására, illetőleg tényállásban történt rögzítésére (vagy akár a büntetékiszabás során enyhítő körülményként való értékelésére).

[138] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla egyetértett a törvényszéknek a vádlottak bűnösségére levont következtetésével.

[139] A bűncselekmények jogi minősítése túlnyomórészt helyes és törvényes.

[140] Az ítéltábla sem osztotta a védelem álláspontját a tekintetben, hogy a vádlottak nem rablást, hanem önbíráskodást valósítottak meg. A törvényszék a jogi indokolásában helyesen mutatott rá arra, hogy a visszaérkezésüket követően a sértett kérte számon szobatársain a hajnyírói eltűnését, és Terhelt1 I. rendű vádlott „visszavágásként” emlegette fel az eltűnt 10.000,- forintot, viszont az „adásvételi szerződés” egy szóval sem említi, hogy a 20.000,- forintos vételárat a vádlott részben a sértett tartozásának beszámításával fizette ki. Másrészt – a tényállást támadó felvetések kapcsán már kifejtettek szerint – a mobiltelefon megszerzésére úgy semmiképpen nem kerülhetett sor, ahogy azt Terhelt1 I. rendű vádlott állította.

[141] Mindezekből kétséget kizáró bizonyossággal vonható le az a következtetés, hogy a vádlottak a sértett sérelmére nem önbíráskodást, hanem a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjában ütköző rablást követtek el, ugyanis bántalmazták, illetőleg további veréssel, az ablakon történő „kilógatásával” fenyegették az értékei jogtalan megszerzése érdekében. Cselekményüket egymás tevékenységéről tudva, közösen valósították meg, így a Btk. 13. § (3) bekezdése szerint társtettesek.

[142] A rablás elkövetésében hárman vettek részt, tehát – a Btk. 459. § (1) bekezdés 3. pontjában írtak is figyelemmel – a Btk. 365. § (3) bekezdés c) pontjában írt minősítő körülmény megállapítható, függetlenül attól, hogy elhalálozása folytán Terhelt2 terhelt vonatkozásában a büntetőeljárást meg kellett szüntetni.

[143] Az ítéltábla a rablás büntette kapcsán a Btk. 365. § (3) bekezdés b) pontjában írt minősítő körülmény (felfegyverkezve elkövetés) megállapításával nem értett egyet, e tekintetben a védelmi érveket alaposnak találta.

[144] A Btk. 459. § (1) bekezdés 6. pontja szerint felfegyverkezve követi el a bűncselekményt, aki az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében az élet kioltására alkalmas eszközt tart magánál.

[145] A Btk. Kommentár szerint (ORAC Kiadó, Magyar Büntetőjog I-IV. – új Btk. – Kommentár a gyakorlat számára; szerkesztő: dr. Kónya István) a felfegyverkezve történő elkövetés tárgyi feltétele az, hogy az elkövető a cselekmény kifejtésekor az élet kioltására objektíve alkalmas eszközt tartson magánál. Ez lehet szűrő-, vágó- vagy ütő eszköz, illetve bármilyen más, rendeltetésszerűen más célra használatos eszköz, feltéve, hogy az élet kioltására ténylegesen alkalmas. A súlyosabb minősítéshez nem szükséges az ilyen eszköz használata, a felfegyverkezve elkövetett cselekmény megvalósul már akkor is, ha az elkövető a sértett ellenállásának leküzdése vagy megakadályozása érdekében az élet kioltására alkalmas eszközt tart magánál. A felfegyverkezve elkövetés megállapításához azonban az, hogy az ilyen eszközt az elkövető magánál tartja, nem elegendő; feltétele – ellentétben a fegyveres elkövetéssel – az, hogy az elkövető az élet kioltására objektíve alkalmas eszközt az ellenállás megakadályozása vagy leküzdése érdekében tartsa magánál.

[146] Jelen ügyben a felfegyverkezve elkövetés megállapításának törvényi feltételei hiányoznak. A sértettnek – a törvényszék által elfogadott – vallomásában szereplő, illetőleg a tényállásban is rögzített vajazókés lefoglalására nem került sor, a kérdéses kés hegyére vagy élességére vonatkozó egyedi jellemzőkkel kapcsolatos tények a bizonyítási eljárás során nem merültek fel, márpedig az köztudomású, hogy a vajazókés élel és hegyel nem rendelkező kés. Ennek folytán – az ítéltábla álláspontja szerint – általában a vajazókés az élet kioltására objektíve alkalmas eszköznek nem tekinthető. E körülményről a sértett is tudomással bírt, hiszen ismerte az eszközt.

[147] Ezen túlmenően az ítéleti tényállás olyan megállapítást sem tartalmaz, amely szerint Terhelt1 I. rendű vádlott a teste mellett „lógatott” vajazókést a sértett ellenállásának megakadályozása vagy leküzdése érdekében tartotta magánál. Erre egyébként a sértett elfogadott vallomásából sem vonható le következtetés, ugyanis az nem tartalmaz adatokat arra vonatkozóan, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott a kést milyen körülmények között és miért vette a kezébe, ugyanakkor viszont a sértett közlése szerint őt a vajazókéssel a vádlott nem fenyegette (a sértett által e körben hivatkozott fenyegetések is „agyonveréséről”, „az ablakon történt kidobásáról” szóltak, nem pedig a megszúrásáról, megvágásáról). Ki kell emelni azt is, hogy az eljárás során nem lehetett kétséget kizáró bizonyossággal tisztázni a sértett által a jobb kezén elszenvedett vágott-metszett sérülés keletkezésének körülményeit (ki, mivel és miért vágta meg), az ítéleti tényállásban a sérülést okozó eszköz nincs megjelölve.

[148] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a felfegyverkezve elkövetés mint minősítő körülményt nem látta megállapíthatónak, így a Be. 365. § (3) bekezdés b) pontjának a felhívását mellőzte. A csoportos elkövetésre figyelemmel azonban a cselekmény súlyosabb minősülése a továbbiakban is helytálló, büntetési tételkerete változatlan, előbbi módosítás a bűnösségi körülményeknél vehető figyelembe a később írtak szerint.

[149] A testi épség elleni bűncselekmény jogi minősítése törvényes.

[150] Az ítéltábla egyetértett fellebbviteli főügyészség álláspontjával a tekintetben, hogy Terhelt3 III. rendű vádlott nem különös visszaesőnek, hanem visszaesőnek minősül.

[151] A Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja szerint visszaeső a szándékos bűncselekmény elkövetője, ha korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és a büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el. A vádlott visszaesői minősége kétségtelenül megállapítható, ugyanis a Fővárosi Bíróság 13.B.856/2006/12. számú ítéletében kiszabott 12 év tartamú szabadságvesztésből 2015. február 23-án bocsátották feltételes szabadságra, a büntetését 2018. február 22-én töltötte volna ki, a jelen ügyben elbírált bűncselekményt viszont 2017. augusztus 1-jén valósította meg. Mindkét esetben szándékos bűncselekményről volt szó.

[152] A Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontjának a) alpontja szerint különös visszaeső az a visszaeső, aki mindkét alkalommal ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekményt követ el. Az előbbieken hivatkozott korábbi ítéletben a vádlottat emberölés, nem pedig testi sértés vagy rablás miatt ítélték el, értelemszerűen a vádlott a két esetben nem ugyanolyan bűncselekményeket valósított meg.

[153] A Btk. 459. § (1) bekezdés 26. pontjának c) és k) pontjai szerint az emberölés [Btk. 160. § (1)-(3) és (5) bekezdés], a testi sértés [Btk. 164. § (3)-(6) és (8) bekezdés] és a rablás [Btk. 365. § (1)-(4) bekezdés] egyaránt személy elleni erőszakos bűncselekménynek minősülnek, ennek ellenére e három bűncselekmény nem hasonló jellegű.

[154] A törvényalkotó a Btk. különös részi fejezeteibe tagolt egyes bűncselekmények esetében konkrétan meghatározza, hogy a különös visszaesés szempontjából mely cselekmények minősülnek hasonló jellegűnek [Btk. 160. § (6) bekezdés, 369. §, 383. § d) pont]. Tehát kizárólag a különös részi tényállásokhoz fűzött értelmező rendelkezések alapján van lehetőség jelleghasonlóság okán a különös visszaesés megállapításának.

[155] A Btk. 160. § (6) bekezdése szerint a különös visszaesés szempontjából hasonló jellegű bűncselekmény

a) a népirtás [Btk. 142. § (1) bekezdés a) pont], az erős felindulásban elkövetett emberölés (Btk. 161. §),

b) az emberrablás és az előjáró vagy szolgálati közeg elleni erőszak súlyosabban minősülő esetei [Btk. 190. § (4) bekezdés, 445. § (5) bekezdés a) pont],

c) a terrorcselekmény, a jármű hatalomba kerítése és a zendülés súlyosabban minősülő esetei, ha a halált szándékosan okozva követik el [Btk. 314. § (1) bekezdés, 320. § (2) bekezdés, 442. § (4) bekezdés].

[156] A Btk. 369. §-a szerint a XXXV. Fejezet alkalmazásában a különös visszaesés szempontjából hasonló jellegű bűncselekmény a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény és a vagyon elleni bűncselekmény.

[157] A fentiekben írtak szerint nincs olyan az emberölésre, a testi sértésre és a rablásra vonatkozó értelmező rendelkezés, miszerint e bűncselekmények hasonló jellegűek lennének.

[158] Ezért az ítéltábla Terhelt3 III. rendű vádlott esetében azt állapította meg, hogy a bűncselekményeket nem különös visszaesőként, hanem visszaesőként követte el.

[159] A Btk. 80. § (1) bekezdése szerint a büntetést a törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[160] A vádlottakkal szemben a halmazati szabályok szerint [Btk. 81. § (3) bekezdés] öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés szabható ki.

[161] A Btk. 80. § (2) bekezdése alapján határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó. A középérték a büntetési tétel alsó és felső határa összegének a fele. A Btk. 80. § (3) bekezdése szerint, ha a törvény a büntetés kiszabása esetén a Különös Részben meghatározott büntetési tételek emelését írja elő, a (2) bekezdésben meghatározott számítást a felemelt büntetési tételekre tekintettel kell elvégezni. Jelen ügyben a középérték 10 év tartamú szabadságvesztés.

[162] A törvényszék által a büntetés kiszabása körében figyelembe vett enyhítő és súlyosító körülmények kiegészítésre, pontosításra szorultak.

[163] A fellebbviteli ügyészség a büntetést befolyásoló alanyi tényezők kapcsán megalapozottan érvelt azzal, hogy a cselekmény elkövetésekor 21 éves Terhelt1 I. rendű vádlott javára nem értékelhető a büntetlen előélete [56.BKv. II.1. pont], viszont a fiatal felnőtt kora igen.

[164] Terhelt3 III. rendű vádlott terhére nem csak a feltételes szabadság hatálya alatti elkövetést kell figyelembe venni, hanem azt is, hogy büntetett előéletű, korábban igen hosszú tartamú szabadságvesztésre ítélték, a cselekményét visszaesőként és ellene folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt, erről tudva követte el (56.BKv. II.2. pont). Mindezekből e vádlott fokozott társadalomra veszélyességére lehet következtetni.

[165] A törvényszék – szemben a fellebbviteli ügyészség álláspontjával – helyesen értékelte a vádlottak terhére a társtettesi elkövetést, és ennek nem képezte akadályát az sem, hogy a rablás Btk. 365. § (3) bekezdés c) pontjában írt minősítő körülménye is megállapításra került, mivel a csoportos elkövetés nem csak társtettesi, hanem részesi (például bűnszervezői) magatartással megvalósítható. A társtettesi elkövetésnek jelen ügyben nagyobb a nyomatéka, mivel a vádlottak erőszakos bűncselekményt valósítottak meg (56.BKv. II.8. pont).

[166] Miként arra a fellebbviteli ügyészség okszerűen mutatott rá, Terhelt1 I. rendű vádlott esetében súlyosító tényezőként kell értékelni a cselekmény megvalósítása során tanúsított kezdeményező szerepét (56.BKv. II.8. pont), valamint az önhibából eredő ittas állapotban elkövetést (56.BKv. II.7. pont).

[167] Terhelt1 I. rendű vádlott esetében nem csak a kiskorú gyermekről való gondoskodását kell enyhítő körülményként figyelembe venni, hanem azt is, hogy újabb büntetőeljárás nem indult ellene, az adatok szerint jelenlegi családi és egzisztenciális körülményei rendezettek (élettársi kapcsolatban él, folyamatos munkaviszonya van).

[168] A vádlottak hosszabb időn keresztül, a számbeli és a fizikai erőfölényüket kihasználva bántalmazták az ágyán ülő, e helyzete és az egészségi állapota folytán is kiszolgáltatott sértettet, így – miként arra a fellebbviteli ügyészségi átirat is hivatkozott – a cselekmény kitartó és a gátlástalan módon való elkövetése megállapítható, és az súlyosító körülményként értékelendő (56.Bkv. III.2. pont). Nincs alapja annak a védelmi felvetésnek, hogy az ilyen jellegű elkövetési mód valamennyi vagyon elleni erőszakos bűncselekményt jellemzi.

[169] Ugyancsak a vádlottak terhére kell értékelni azt is, hogy a sértettnél a bűncselekménynek a fizikai sérülésen túlmutató következményei is kimutathatók voltak, ez elsődleges a traumatizáltságban nyilvánult meg (56.BKv. III.3.). A szorongásai mint lehetséges utókövetkezmény kapcsán nem lehet egyértelműen állást foglalni, ugyanis emiatt korábban is kezelték.

[170] A büntetést befolyásoló tárgyi tényezők körében a vádlottak javára – a jelentős időmúláson túl – további enyhítő körülményként értékelendő a büntetőeljárás elhúzódás is (56.BKv. III.10. pont], és erre a Be. 564. § (4) bekezdés b) pontja alapján utalni kell. A büntetőeljárás észszerű időn belüli befejezésének követelménye a tisztességes eljárás részjogosítványa [2/2017. (II.10.) AB határozat]. Hozzászámítva az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig eltelt 7 hónapot is, Terhelt1 I. rendű vádlott 5 év 2 hónapig, Terhelt3 III. rendű vádlott közel 4 évig állt büntetőeljárás hatálya alatt. Az eljárás elhúzódása csak kisebb mértékben róható fel a vádlottaknak, Terhelt3 III. rendű vádlottal szemben még a nyomozás során, Terhelt1 I. rendű vádlott ellen röviddel a vádirat benyújtása után, a tárgyalás előkészítése szakaszában kellett elfogatóparancsot kibocsátani, mivel az ismert lakcímeiken nem voltak fellelhetők, azonban ezt követően a nyomozó hatóság, illetőleg a bíróság rendelkezésére álltak.

[171] A vagyon elleni erőszakos bűncselekmény eltérő jogi minősítése folytán az ítéltábla mellőzi a rablás kétszeres minősülésének súlyosító tényezőként való értékelését.

[172] Az ítéltábla a súlyosító körülmények nagyobb száma és nyomatéka ellenére úgy ítélte meg, hogy a vádlottak esetében – figyelemmel a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény részben enyhébb minősülésére, Terhelt3 III. rendű vádlott különös visszaesői minősége megállapításának mellőzésére, Terhelt1 I. rendű vádlott rendezett személyi körülményeire, illetőleg a további időmúlásra is – a büntetési célok rövidebb tartamú szabadságvesztéssel is elérhetők, ezért azokat egy-egy évvel mérsékelte. Az ekként kiszabott tartamú szabadságvesztés igazodik a vádlottak társadalomra veszélyességéhez, a terhükre megállapított bűncselekmények tárgyi súlyához és a feltárt bűnösségi körülményekhez, továbbá az megfelel a büntetéskiszabási elveknek, egyben alkalmas a büntetési célok (egyéni és általános bűnmegelőzés) elérésére is. Értelemszerűen az ítéltábla az ügyészség súlyosítást célzó fellebbezését alaptalannak találta.

[173] A szándékos bűncselekmények miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlottak méltatlanok a közügyek gyakorlására, ezért a törvényszék helyesen döntött a közügyektől eltiltás alkalmazásáról, annak a kiszabott szabadságvesztéshez igazodó tartama is megfelelő.

[174] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározása mindkét vádlott tekintetében – a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontjában foglaltakra figyelemmel – törvényes.

[175] A törvényszék a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján törvényesen rendelkezett Terhelt1 I. rendű vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, miként arról is, hogy a bűncselekményeket feltételes szabadság hatálya alatt elkövető Terhelt3

III. rendű vádlott a Btk. 38. § § (4) bekezdés d) pontja alapján nem bocsátható feltételes szabadságra.

[176] Figyelemmel arra, hogy a törvényszék Terhelt3 III. rendű vádlottat a Fővárosi Bíróság 13.B.856/2006/12. számú ítéletében kiszabott 12 év szabadságvesztés végrehajtása során alkalmazott feltételes szabadság hatálya alatt elkövetett bűncselekmény miatt ítélt végrehajtandó szabadságvesztésre, a Btk. 40. § (1) bekezdés b) pontja szerint a feltételes szabadságát meg kellett szüntetni. A kérdéses szabadságvesztés végrehajthatósága nem szűnt meg.

[177] Az ítéltábla – a vagyon elleni erőszakos bűncselekménynek haszonszerzési céllal történt elkövetése ellenére – nem látott lehetőséget a vádlottakkal szemben pénzbüntetés kiszabására, mivel annak a Btk. 50. § (2) bekezdésében meghatározott törvényi feltételei hiányoznak: a letartóztatásban lévő és jogerős szabadságvesztés büntetésének letöltését megkezdő Terhelt3 III. rendű vádlott megfelelő jövedelemmel nem rendelkezik, míg Terhelt1 III. rendű vádlott jelenlegi jövedelmi viszonyaira semmilyen adat nem áll rendelkezésre, illetőleg e vádlottnak is meg kell kezdenie hosszabb tartamú szabadságvesztése letöltését.

[178] A terhelt egyidejűleg (ugyanazon a napon) nem lehet két személyi szabadságot érintő kényszerintézkedés hatálya alatt, és mindig a súlyosabb kényszerintézkedéshez kell számítani az adott napot, ezért Terhelt1 I. rendű vádlott előzetes fogva tartására vonatkozó adatok pontosításra szorultak, annak feltüntetése mellett, hogy a vádlott 2017. november 5-e óta közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt (miként az elsőfokú ítélet kihirdetése óta is). Ennek beszámítására a Btk. 92. § (1) bekezdésében foglaltak alapján nincs mód. Egyébként az elsőfokú ítélet az előzetes fogva tartás (örizet, letartóztatás) beszámításánál az adatokat helyesen tüntette fel.

[179] A törvényszék a bűnjelként kezelt dolgoknak – a lefoglalás megszüntetése mellett történő – megsemmisítéséről, illetőleg kiadásáról törvényesen és okszerűen rendelkezett.

[180] Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés helyesbítésre szorult. A Be. 574. § (4) bekezdése alapján a bűnösnek kimondott vádlottakat külön-külön kell kötelezni a bűnügyi költség viselésre, továbbá, ha a bűnügyi költség vagy annak meghatározott része a bűnösnek kimondott vádlottak szerint nem különíthető el, a bíróság e költségek viselésére a vádlottakat egyetemlegesen kell köteleznie. Jelen ügyben a vádlottaknak értelemszerűen külön-külön kell viselniük a saját kirendelt védőjük díja és költsége vonatkozásában felmerült bűnügyi költséget (*Terhelt1 I. rendű vádlott esetében a költségjegyzék 1., 5., 6., 12., 14., 23., 30., 31. tétel; Terhelt3 III. rendű vádlott tekintetében 11., 15., 24., 29., 32. tétel*), miként azon igazságügyi szakértői díjakat és költségeket is, amelyek a saját elmeorvosi vizsgálatukkal összefüggésben merült fel (*Terhelt1 I. rendű vádlott költségjegyzék 9. tétele alatt szakértői díj fele része; Terhelt3 III. rendű vádlott 10. tétel*). tanú10 tanú útiköltségével felmerült bűnügyi költséget Terhelt3 III. rendű vádlottnak külön kell viselnie, mivel e tanú kihallgatására csak az ő vonatkozásában került sor (*költségjegyzék 21. tétel*). Ehhez képest azon szakértői díjak és költségek esetében, amelyek az írásszakértői vélemény, illetőleg tanú1 vonatkozásában az orvos- és elmeorvosszakértői szakvélemények elkészítésével, valamint a szakértőknek a tárgyaláson való jelenlétével összefüggésben merültek fel, a vádlottakat nem külön-külön, hanem a felhívott jogszabályhely szerint

egyetemlegesen kell kötelezni (*költségjegyzék 3., 8., 13., 16., 17., 18., 19., 20., 22., 25., 26., 27., 28. tétel*). A költségjegyzék 9. tétele alatti szakértői díj és költség az eljárás során elhunyt Terhelt2-re vonatkozó részét a Be. 575. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

[181] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla – a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen – a fellebbezésekkel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény minősítésére, a vádlottak büntetésére és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések tekintetében megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

[182] Terhelt3 III. rendű vádlott esetében a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig letartóztatásban töltött időt is be kellett számítani a kiszabott szabadságvesztésbe.

[183] Az ítéltábla a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján mentesítette Terhelt1 I. rendű vádlottat a kirendelt védőnek a nyilvános ülésen való jelenlétének díjával, illetőleg felkészülési díjával összefüggésben a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselése alól; értelemszerűen e költséget az állam viseli.

[184] Az ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdéseiben foglalt előírások zárják ki, ugyanis a vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bírósággal ellentétes döntés nem született.

Budapest, 2022. szeptember 13.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. előadó bíró, Dr. Németh Nándor s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 2022. február 9. napján kihirdetett 9.B.1540/2019/126. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.101/2022/26. számú határozata folytán – 2022. szeptember 13. napján Terhelt1 I. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottak tekintetében jogerős.

Budapest, 2022. szeptember 13.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke